ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. — ΑΡΙΘΜΟΣ 3
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΝ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

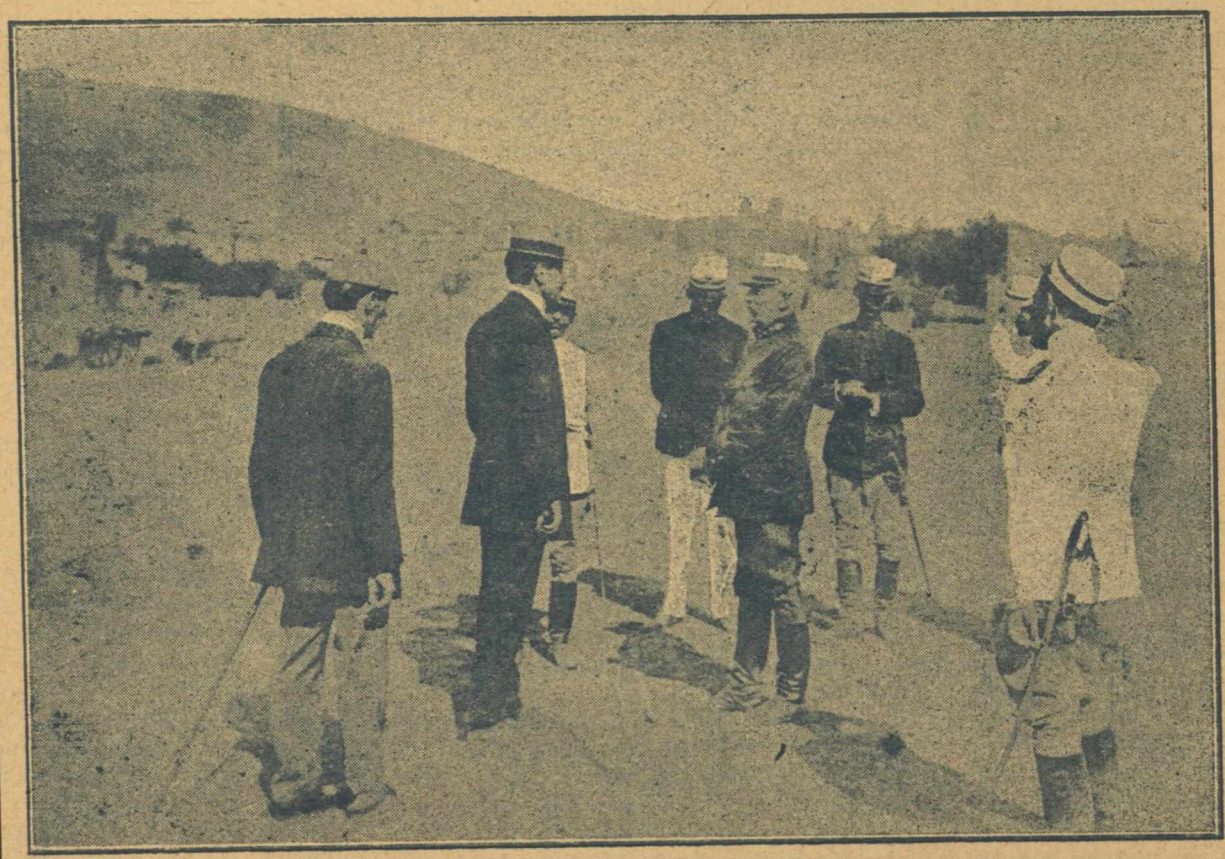

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ Κ^ος ΖΟΡΜΠΑΣ ΣΥΝΟΜΙΛΩΝ ΜΕΤΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΟΥΔΙ

Φωτογραφία Κ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ.

Ο Κ^ος ΖΟΡΜΠΑΣ ΑΝΑΓΓΕΛΩΝ ΤΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Φωτογραφία Κ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ.

"ΔΑΦΝΗ"

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

	Ἐτησία
Ἐσωτερικοῦ	Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 8
Ἀμερικῆς	Δολλάρια 3
Ρωσσίας	Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπ. 30 ὁ στίχος
Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ
Ἑταιριῶν ..... Δρ. 1.— »

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειρὰν των, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

* Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος.
* Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ "ΔΑΦΝΗΣ,,

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Δάφνης» θεωρεῖ ὅτι τῆς ἐπιβάλλεται νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν γραμμῶν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ φύλλου διὰ τὴν θερμὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ὑπεδέχθησαν ἀμέσως ἅμα τῇ ἐκδόσει του.

Ἀπεφύγαμεν ὅσον ἠδυνήθημεν κάθε πομπώδη ἐπαγγελίαν καὶ ἐνομίσαμεν ὀρθότερον μᾶλλον ν' ἀφήσωμεν τὴν «Δάφνην» ν' αὐτοσυστηθῇ.

Καὶ πράγματι : ἡ κυκλοφορία τὴν ὁποίαν ἐπέτυχεν ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου της ἡ «Δάφνη», εἶνε τρανὴ μαρτυρία τῆς ἐπιδοκιμασίας τὴν ὁποίαν εὗρε παντοῦ τὸ πρόγραμμά της.

Ἡ θερμὴ αὕτη ὑποστήριξις εἶνε κολακευτικωτάτη δι' ἡμᾶς, καὶ μᾶς ἐνθαρρύνει τόσον, ὥστε νὰ μὴ διστάσωμεν νὰ ὑποσχεθῶμεν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσωμεν συνεχῶς βελτιόνοντες τὴν «Δάφνην» ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστῇ πλέον ἢ ἀνταξία τῆς ὑποδοχῆς ἣν εὗρε ἀμέσως.

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΟΥ 1909

Ἦτο τὸ παράπονόν μας.

Ὅλοι ἡμεῖς οἱ νεώτεροι, ὅσοι δὲν ἀπετελέσαμεν μέρος τῆς σφριγηλῆς νεολαίας τοῦ ἑξῆντα δύο, εἴμεθα ὡς προχδὲς δυστυχεῖς ἄνθρωποι. Ἐπάνω εἰς τὴν ἄδοξον καὶ ἀκίνητον καὶ ἄτολμον νεότητά μας ἐβάρυνεν ἡ κατηγορία τῶν γεροντοτέρων, ὅτι δὲν ἀξίζομεν τίποτε, ὅτι εἴμεθα μηδέν, ὅτι οὔτε μίαν στάσιν δὲν κατωρθώσαμεν νὰ κάμωμεν.

Ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ καθίσωμεν κοντὰ εἰς ἕνα σεβαστὸν κύριον, διπλωμένον εἰς τὰ δύο ἀπὸ τὰ χρόνια, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μᾶς κυττάξῃ μὲ οἶκτον καὶ περιφρόνησιν καὶ νὰ μή μας τιναξῇ κατὰ μοῦτρα τὴν μομφήν : .

— Τοὐλάχιστον ἐμεῖς ξέραμε νὰ κάνωμε καὶ μία ἐπανάστασι ἀδελφέ! Ἐσεῖς δὲν ξέρετε οὔτε αὐτὸ νὰ κάμετε τώρα.

Ἡ πολιὰ κεφαλή, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε τώρα πυκνωμένα τὰ χιόνια, ἐκινεῖτο μὲ ἀπογοήτευσιν, ἀφήνουσα τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρξε ἡφαίστειον, τὸ ὁποῖον ἐτίναξε φωτιὲς γύρω. Καὶ ἡμεῖς οἱ δυστυχισμένοι νεώτεροι ἐσκύβαμεν ἀπογοητευμένοι τὸ κεφάλι κ' ἐφροντίζαμεν νὰ μὴν ἀντικρύσωμεν τὰ ἐπιπληκτικὰ γεροντικὰ βλέμματα.

☘

Ὤ, τί ἦσαν αὐταὶ αἱ διηγήσεις τῶν γεροντοτέρων, τῆς νεολαίας τοῦ 62 !

Ἐνθυμοῦμαι μίαν νύκτα χειμωνιάτικη, κατὰ τὴν ὁποίαν εὑρέθημεν συγκεντρωμένοι εἰς κάποιον ἀρχοντικὸ σπῆτι τῶν Ἀθηνῶν. Ἔξω ἔπεφτε τὸ χιόνι πυκνὸν καὶ τὰ τζάμια ἦσαν θολὰ ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ κάπου ὁ ἄνεμος ἐσφύριζε ἄγριος μέσα εἰς τὰ δένδρα τοῦ κήπου. Εἰς ἕνα σαλόνι μερικοὶ νέοι ἐχόρευαν μὲ ὄρεξιν, εἰς τὸ ἄλλο ἐπαίζετο μάους—ἦτο τότε ἀκόμη ἡ ἐποχὴ τοῦ μάους —καὶ εἰς τὸ τρίτον εἶχαν ἀποχωρήσῃ οἱ σοβαρότεροι κύριοι. Εἰς τὸν κύκλον των μ' ἔρριψὲν ἡ τύχη ἡ ὁποία κανονίζει τὸν δρόμον τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ διάβολος τὰ ἔφερε νὰ καταλήξῃ ἡ συνομιλία εἰς τὰ συμβαίνοντα τοῦ 62. Ὅλοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔδρασαν τότε καὶ ἤρχισαν νὰ καταστρώνωνται αἱ ἀναμνήσεις τῆς δράσεως, καὶ τὰ ξῦλα τσιτσιρίζοντα εἰς τὸ τζάκι ἀκομπανιάριζαν διηγήσεις γεμάτας ὁρμήν, παραφοράν, μέθην καὶ συγκινήσεις.

Ἐγλύστρισα ἀπὸ τὸ σαλονάκι ἐκεῖνο συναποκομίζων ἀπογοήτευσιν βαθυτάτην καὶ ψιθυρίζων μέσα μου.'

— Ἔχουν δίκηο, ἀδελφέ, οἱ ἄνθρωποι! Δὲν ἀξίζουμε ἡμεῖς οἱ νεώτεροι οὔτε μίαν Ἀργεντινὴν δεκάραν.

☘

Ἐννοεῖται λοιπὸν ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν τὴν νύκτα τῆς περασμένης Παρασκευῆς πρὸς τὸ Σάββατον ὅταν ἀνηγγέλθη ἡ στάσις, μερικοὶ νέοι (;) ἐπήραμε τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ Γουδή. Δύο ἀπὸ ἡμᾶς εἶχον ρευματισμούς, ἕνας ὀσφυαλγίαν καὶ ἄλλος συμπτώματα ποδάγρας. Δὲν εἴμεθα λοιπὸν ἄνθρωποι παρέχοντες δείγματα πρώτης νεότητος. Ὅπως δήποτε ὅμως δὲν εἴχαμε γεννηθῆ ὅταν ἔδρα ἡ νεολαία τοῦ ἑξῆντα δύο.

Καὶ ἀποφασισμένοι εἰς ὅλα, ἀπρθηκεύσαντες εἰς τὰς ψυχάς μας νεανικὰς ὁρμάς, ἐφθάσαμεν εἰς τὰς προφυλακάς. Δὲν θὰ διηγηθῶ πῶς ἐπεράσαμε ὀλίγας ὥρας εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Γουδή. Οἱ συνάδελφοι τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων ἔδωκαν ὡραίας περιγραφὰς τὰς ὁποίας ἐδιάβασεν ὅλος ὁ κόσμος, ὥστε νὰ εἶνε περιττὸν νὰ ἐπαν αλάβομεν τὰ ἴδια ἐδῶ, ἔπειτα ἀπὸ τόσας ἡμέρας.

Μόνον ὅταν ἦλθε καὶ τὸ διάταγμα τῆς ἀμνηστείας καὶ ἐδόθη ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τὸ σύνθημα τῆς λήξεως τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπιστρέφοντες κατάκοποι καὶ νηστικοὶ εἰς τὴν πόλιν, εἴπαμε μεταξύ μας :

— Αὐτὸ εἶνε ἐπανάστασις; Ὤχ, ἀδελφέ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΚΥΜΑ

Κῦμα τί μὲ ρωτᾷς γιατὶ πονῶ ; τί μὲ ρωτᾷς τί ἔχω ;
Ἔχω ἀγάπη στὴν καρδιά, φωτιὰ μέσα στὰ στήθεια,
Ἀπ' τὸν πολύ μου τὸν καῦμὸ νὰ ζῶ πειὰ δὲν ἀντέχω,
Ἀχ ! πίστευρέ το κῦμα μου, σοῦ λέγω τὴν ἀλήθεια.

Εἶχα δυὸ χρόνια νὰ ἰδῶ τὴν ὥμορφη κοτέλλα,
τὴν χρυσοκόκκινη αὐγή, τὴ χρυσαφένια δύσι,
δυὸ χρόνια ποῦ μέσ' τὸ μυαλὸ εἶχα μεγάλη τρέλλα,
ἄχ, καὶ τὸ δόλιο μου κορμὶ ἐκόντευρε νὰ σβύσῃ.

Ἤρθα τὴν εἶδα πειόμορφη, τὴν εἶδα πειὸ μεγάλη,
μὲ τὸ γλυκὰ τὰ μάτια της, μὲ τὸ γλυκό της στόμα,
τώρα ποῦ διάβηκαν καιροὶ καὶ ἐποχὴ ἠρθ' ἄλλη,
τί λέγεις κῦμά μ' ἀρά γε θὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμα ;

...Ρώτα τὴν κῦμα, κι' ἂν σοῦ 'πῇ ὅτι μὲ ἀγαπάει,
ἔλα γοργὰ νὰ μοῦ τὸ πῇς, ἔλ' ἄφροτό μου κῦμα·
Ἂν ὅμως πῇ σὲ σένανε γιὰ μὲ πῶς δὲν πονάει,
βόγγα. Καὶ γύνε σὺ γιὰ μὲ τὸ μαῦρό μου τὸ μνῆμα.

(Ἀπὸ τοὺς «Ναρκίσσους») *Ἀνδρ. Μάρκελλος.*

ΟΥΔΕΜΙΑ ἀπόδειξις συνδρομῆς ἢ ἄλλη εἰσπραξις πληρωμῆς εἶνε ἰσχυρὰ, ἐὰν δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ φύλλου.

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ. — Εἰς τὴν τελευταίαν διακοίνωσιν τῶν ἓξ Δυνάμεων ἀπήντησε τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, ἐπιδώσασα τὴν νέαν ἀπάντησίν της εἰς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας, ὡς πρύτανιν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος.

Ἅμα τῇ λήψει τῆς διακοινώσεως ταύτης οἱ πρεσβευταὶ συνῆλθον ἀμέσως εἰς σύσκεψιν.

* Καίτοι τηλεγραφήματα ἀνήγγειλαν τὴν ἄρσιν τοῦ εἰς τοὺς τουρκικοὺς λιμένας κηρυχθέντος Μποϋκοτὰζ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἕτερα τηλεγραφήματα βεβαιοῦν, ὅτι ἐξακολουθεῖ εἰσέτι διά τινας ἑταιρείας.

* Ἡ ἀντίδεσις αὕτη εἶνε χαρακτηριστικὴ τῶν ἐπικρατουσῶν ἐν Τουρκίᾳ σκέψεων καὶ ἀποφάσεων.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ. — Ὅπως προεβλέπετο, τὸ κίνημα τῶν ἀξιωματικῶν ἐξερράγη τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς καὶ διήρκεσεν ἐπὶ τριακοντάωρον.

* Πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης μετὰ προηγουμένας συννενοήσεις, ἀπεφάσισαν κατόπιν τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Ράλλη, νὰ προβοῦν εἰς τὸ κίνημα.

* Ὅθεν τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς, συναθροίσαντες τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἄνδρας, συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν θέσιν Γουδῆ καὶ ἐστρατοπέδευσαν ὡς ἐν ὥρᾳ πολέμου, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ συνταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ κ. Ζορμπᾶ.

* Ἐννοεῖται ὅτι ὁλόκληρος ἡ πόλις... ἐξεστράτευσε καὶ αὐτὴ διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θέαμα τοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ. Δυστυχῶς τὸ πλῆθος τῶν περιέργων ἐθαύμαζε ἐκ τοῦ μακρόθεν μόνον, διότι οἱ ἐγκατασταθέντες διπλοφροῦροι ἀπηγόρευον εἰς πάντα νὰ πλησιάσῃ.

* Τὸ Σάββατον τὸ πρωὶ ἐστάλησαν εἰς τὸ Γουδῆ δύο ἀντιπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιτροπὴ ἀξιωματικῶν ἀνεκοίνωσε τὰ αἰτήματα τοῦ στρατοῦ.

* Μεταξὺ τῶν αἰτημάτων αὐτῶν συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ ἑξῆς δύο : α΄) γενικὴ ἀμνηστεία πάντων τῶν συμμετασχόντων εἰς τὸ κίνημα καὶ β΄) ἄμεσον ἀπόταξιν τῶν ἀξιωματικῶν κ. Α. Μεταξᾶ, Καλλίνσκη, Δημοπούλου, Χατζηϊωάννου καὶ τῶν ἀδελφῶν Βάσσου, διότι ἀντέδρασαν εἰς τὸ κίνημα καὶ προεκάλεσαν λυπηρὰ ἐπεισόδια.

* Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ράλλης, ἀδυνατῶν νὰ δεχθῇ τὰ αἰτήματα ταῦτα, παρῃτήθη, ἐκλήθη δ' ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὁ κ. Μαυρομιχάλης, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ σχηματίσῃ νέαν Κυβέανησιν, ἀποδεχθεὶς ὅλας τὰς αἰτήσεις τῶν ἀξιωματικῶν.

* Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ τέλος, τὸ κίνημα ἔληξε. Ὅλος ὁ συγκεντρωμένος εἰς τὸ Γουδῆ στρατός, ἀπεχώρησε ἐν ἡσυχίᾳ καὶ τάξει καὶ ἐπανῆλθε εἰς τοὺς στρατῶνάς του ἀφοῦ ἐπέτυχε πᾶν ὅτι ἐζήτησεν.

Τ*

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΝΕΑ ΕΡΓΑ

Ἡ Νέα Σκηνὴ ἀνεβίβασε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα δύο νέα ἔργα : Τὸ «Ὅταν σπάσῃ τὰ δεσμά του» τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα καὶ τὴν «Ἠλεκτροθεραπείαν» τοῦ κ. Α. Μαυρουδῆ.

Διὰ τὸ τρίπρακτον δρᾶμα τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ἀρχιτέκτονος Μάρθα» δὲν θὰ γράψω τίποτε, καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Μίχας γράφει περὶ αὐτοῦ ἐκτενῶς σήμερον.

Ἁπλῶς μόνον θὰ περιορισθῶ νὰ συγχαρῶ κ' ἐγὼ τὸν κ. Νιρβάναν διὰ τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον ὑπερήφεσεν εἰς ὅλους. Καὶ τοῦτο διότι ἔχει πρὸ παντὸς πιὸ ζωντανές, **πιὸ θεατρικὲς** σκηνὲς ἀπὸ τὸ «Χελιδόνι» του ποῦ ἐπαίχθη πέρυσι στὸ Πανελλήνιον. Ὑπολείπεται ὅμως κάπως εἰς τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν. Τὸ «Ὅταν θὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του» ἔχει πολλὰς σκηνὰς αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν τὴν συγκίνησιν τοῦ κοινοῦ. Κατορθώνει ὁ συγγραφεὺς καὶ συγκρατεῖ ὅλην τὴν προσοχήν, ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατοῦ χωρὶς νὰ τὸν κουράζῃ.

Τὸ «Ὅταν σπάσῃ τὰ δεσμά του» εἶνε χωρὶς ἀντίρρησιν μιὰ ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐφετεινὰς θεατρικὰς ἐπιτυχίας. **Τ.**

☘

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

„ΟΤΑΝ ΣΠΑΣΗ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΟΥ ..."

Εἶχα τὴν εὐτυχία τὸ βράδυ τῆς περασμένης Δευτέρας, ὕστερα ἀπὸ μία πρόσκλησι τοῦ συγγραφέως, νὰ παρευρεθῶ στὴν «Νέαν Σκηνὴν», ποῦ ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ νέον δρᾶμα τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα «Ὅταν σπάσῃ τὰ δεσμά του...»

Ὁ ποιητὴς τῶν ὡραίων τετραστίχων «Παγὰ λαλέουσα» καὶ συγγραφεὺς τῆς «Τέχνης καὶ φρενοπαθείας» εἶνε ἕνας ποιητὴς φιλόσοφος καὶ ἰδανιστής. Ὅλα του τὰ δράματα εἶνε παρμένα ἀπὸ ἕνα ἄλλον κόσμον ἰδεώδη, ποῦ ὁ δημιουργὸς ποιητὴς ἔχει πλάσῃ.

Καὶ εἶνε ἀληθινὰ τὰ ἰδεαλιστικὰ αὐτὰ δράματα ὅσο καὶ ψεύτικα! Οἱ χαρακτῆρες τῶν ἡρώων των, ποῦ κινοῦνται πάνω στὴ σκηνή, ἔρχονται στιγμές, ποῦ γιὰ τὸν θεατὴ δὲν εἶνε ξένοι, γιατί τοὺς εἶδε καὶ στὴν πραγματικὴ ζωὴ κάπως, τοὺς ἐπλησίασε, τοὺς ἐμίλησε, τὸν ἐκλόνισε ἢ βαθειὰ δυστυχία τους, καὶ τώρα ἀπάνω στὸ πάρκο γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴς ἐξαιρετικὲς αὐτὲς ὑπάρξεις τὴς ἀναγνωρίζει καλλίτερα καὶ τὴς λυπᾶται περισσότερο, τὲς συμπαθεῖ ἀκόμα περισσότερο, καὶ σὲ μίαν ἐξαιρετικὴ λάμψη τοῦ ἔργου (ποῦ τέτοιες δὲν εἶνε σπάνιες στὸ ἔργον τοῦ Νιρβάνα), σκιρτᾷ σὰν χαρωπὸ πουλὶ ἡ καρδιά του ἢ σπαράζει ἀπ' τὸν πόνο στὴ στιγμιαία καὶ διαβατικὴ εὐτυχία τους, τόσον ὑπέροχα ζωγραφισμένη, ἢ στ' ἀδυσώπητα χτυπήματα τοῦ πεπρωμένου.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶνε ὁ λόγος ποῦ τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ δὲν θὰ συγκινήσῃ βαθειὰ καὶ διαρκῶς τὸ κοινὸν καὶ δὲν θ' ἀγαπηθῇ ἀπ' αὐτό ;

(Ἐδῶ ὁμιλῶ, μὴ ἔχοντας ὑπ' ὄψει μου τὸ Ἑλληνικὸ κοινό, τοῦ ὁποίου τὴν ἀντίληψη τοῦ Ὡραίου ἐστράβωσεν ἡ βιομηχανικὴ ἐπιθεωρησεογραφία !)

Πρέπει νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὴν αἰτία βαθειά.

Ἡ Ὡμορφιὰ εἶνε πάντοτε καὶ Ἀλήθεια ;

Ὄχι.

Ἀλλὰ ἕνα ἔργο Τέχνης, ὅσο κι' ἂν στηρίζεται σὲ ἰδεαλιστικὴ βάσι, εἴτε δρᾶμα, εἴτε διήγημα, εἴτε μυθιστόρημα εἶνε αὐτό, πρέπει νὰ μὴ ξεπερνᾷ ποτὲ στὰ μάτια τοῦ θεατοῦ ἢ τοῦ ἀναγνώστου τὰ ὅρια τῆς Ἀληθείας, τῆς ἀληθινῆς ζωῆς ἢ τῆς ἀληθοφανοῦς τούλάχιστον:

Ὁ Νιρβάνας ὅμως, ἰδεολόγος, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ μέσ' στὰ ὅρια αὐτά, ὁ φιλόσοφος ἐθυσίασε τὰ πάντα, ἀδιαφόρησε στοὺς κανόνες τῆς δραματικῆς Τέχνης. ποῦ ἀπαγορεύουν τοὺς τόσο μακροὺς διαλόγους κι' ἐκύτταξε μόνο νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ ἰδέας, νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ψυχὲς περισσότερο παρὰ ἀνθρώπους ζωντανούς, ὁρῶντας !

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ τέτοια θεατρικὰ ἔργα (μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς μὲ τὸ φόβο νὰ λιθοβολιθῇ : Σχολὴ τοῦ Ἴψεν), χωρὶς νὰ τοὺς λείπῃ ἡ μεγάλη φιλολογικὴ ἀξία, ὡς δημιούργημα Τέχνης, δὲν πρέπει ν' ἀνεβάζωνται στὴν σκηνήν. παρὰ μόνο νὰ διαβάζωνται ὡς βιβλία.

Γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους.

Γιατὶ χρειάζονται ἠθοποιοὶ νὰ ἐνσαρκωθοῦν, νὰ αἰσθανθοῦν βαθειά, νὰ ντυθοῦν τὴς ψυχὲς τῶν ἡρώων τοῦ ἔργου. Οὔτε μιὰ λεπτομέρεια ἐλαχίστη, οὔτε μιὰ κίνησις, οὔτε μιὰ λέξις νὰ μὴν παραλειφθῇ. Ἕνα λάθος σὲ μιὰ σπουδαία στιγμὴ τῆς ἐξελίξεως τοῦ δράματος, καὶ τὸ ἔργον μπορεῖ νὰ χαθῇ. Μαζὶ μ' αὐτὸ σπουδαιοτάτη, ἐξαιρετικὴ προσοχὴ ἀπαιτεῖται στὴν σκηνοθεσία γιατὶ παίζει μεγάλο ρόλο σὲ τέτοια ἔργα τὸ τριγύρω, τὸ περιβάλλον, τὸ φῶς, ἕνα δένδρο, μία ἀνατολὴ κλπ. Ἕνα κακὸ γοῦστο στὴν σκηνοθεσία μπορεῖ νὰ γελοιοποιήσῃ τὸ ἔργον.

Εἶνε τὰ δράματα αὐτά παρόμοια μὲ τὰ τιμαλφῆ καὶ σπάνια λεπτοτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἀρκεῖ ἕνα ἀνάλαφρο φύσημα τῆς αὔρας ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο νὰ τὰ γκρεμίσῃ ἀπὸ τὴν βάσι τους καὶ νὰ τὰ κάνῃ θρύψαλλα... Μήπως τὰ καλλιτεχνήματα αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀξία, ἐπειδὴ εἶνε εὔθραυστα ;... Ἴσα-ἴσα, στὸ ὅτι εἶνε μὲ τόση λεπτότητα ἐργασμένα ἔγκειται ἡ περισσότερη ἀξία τους. Τὰ βάναυσα χέρια ἂς μὴ θαυμάζουν τέτοια λεπτουργήματα, γιατὶ ἀσφαλῶς ἡ θωπεῖες τους θὰ τὰ συντρίψουν...

Χρειάζεται ἔπειτα κοινὸν ἱκανὸν νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ πολὺ τὴς ἰδέες τοῦ συγγραφέως. Κοινὸν μὲ καλλιεργημένον τὸ καλλιτεχνικὸν αἴσθημα εἰς ὑψηλὸν βαθμόν. Ποῦ τὸ θέατρο νὰ τὸ νοιώθῃ σὰν μιὰ Ἐκκλησία, Ἐκκλησία, ὅπου τὸ καλεῖ ὁ συγγραφεὺς νὰ κοινωνήσῃ τὴν Ὡμορφιά, καὶ νὰ ζήσῃ γιὰ λίγο σ' ἕναν ὑπέροχον ὡραιοπαθῆ κόσμον, ἰδανικόν. ἀνύπαρκτον, ἀλλὰ τόσον ὡραῖο ! Ἐκκλησία, ὅπου ἀληθινοὶ μυσταγωγοὶ τῆς Τέχνης, οἱ ἠθοποιοί, μὲ συναίσθησιν τοῦ ὕψους τῆς ἀποστολῆς των, νὰ μεταδώσουν, νὰ ἐξωτερικεύσουν τὴν βαθειὰ κι' ἐντελῶς ἐσωτερικὴν ὑπόστασι τοῦ ἔργου...

Ἀθανάσιος Μίχας

☘

Α. ΜΑΥΡΟΥΔΗ

"Η ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ,,

Μιὰ ἐξυπνοτάτη καὶ χαριεστάτη κωμῳδία ποῦ προκαλεῖ συνεχῶς γέλοια. Κάτι τι πεταχτό, τὸ ἐντελῶς παριζιάνικο, γραμμένο μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ ἀρκετὴ συγγραφικὴ τέχνη.

Ὁ κόσμος ποῦ παρηκολούθησε τὴν «Ἠλεκτροθεραπείαι» ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του. Ὅλα τὰ κωμικὰ ἐκεῖνα καὶ χαριτωμένα ἐπεισόδια ποῦ διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ἀποτελοῦν μιὰ πρᾶξι γεμάτη εὐφυΐα καὶ εὐθυμία. ἀρκετὴ γιὰ νὰ ξεμελαγχολήσῃ καὶ τὸν δυσθυμότερον.

Δὲν εἶνε ἀπίθανον τὸ ἔργον νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν φιλολογικὴν ἀξίαν. Ἀλλ' ὑποθέτω, ὅτι καὶ κανεὶς δὲν ζητεῖ τέτοιο πρᾶγμα ἢ ἄλλην «thèse» ἀπὸ ἔργον ποῦ ἐγράφη μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ εὐθυμήσῃ κανείς. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπέτυχε πλέον ἢ πληρέστατα ὁ συγγραφεύς, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ ἐπανειλημμένα χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου του.

Ὅσον διὰ σοβαρώτερα ἔργα μὲ ἀληθινὴν φιλολογικὴν ἀξίαν, ὁ κ. Μαυρουδῆς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γράψῃ. Ἀφοῦ μιὰ φορὰ ἔγινεν ἡ ἀρχή, καὶ μάλιστα ἡ καλὴ ἀρχή, διότι ἡ «Ἠλεκτροθεραπεία» του ἐσημείωσε πραγματικὴν ἐπιτυχίαν, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ τὸν χειροκροτήσωμεν τριπλᾶ, ἀφ' ὅτι τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴ Νέα Σκηνή.

ΤΡΙΚ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΒΑΡΙΕΤΕ.—Τὴν Τρίτην ἐπανελήφθη ὁ Φαρσὲρ τοῦ Athis. Τετάρτην διὰ πρώτην φορὰν «ἡ Ἀθήνα μας» τὸ τρίπρακτον κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν δρᾶμα τοῦ κ. Σπανδωνῆ, περὶ οὗ προσεχῶς. Τὴν Πέμπτην ἐπανελήφθη. Παρασκευὴ ἡ «Ἀδικημένη τοῦ Ντεδώρ, Σάββατον τὸ θέατρον δὲν ἔδωσε παράστασιν ὡς ἐκ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Κυριακὴν «ἡ Ἀθήνα μας» καὶ Δευτέραν πάλιν «ἡ Ἀθήνα μας».

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ.—Εἰς τὸ θέατρον τοῦτο τὴν Τρίτην ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ τρίπρακτον ἔργον τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα «Ὅταν σπάσῃ τὰ δεσμάτου» καὶ ἡ κωμῳδία «Ἠλεκτροθεραπεία» τοῦ κ. Μαυρουδῆ», περὶ ὧν γράφομεν ἀλλοῦ. Τὴν Τετάρτην ἐπανελήφθησαν. Πέμπτην ἐπίσης. Παρασκευὴν «Τ' Ἀγαπημένα Ἀντρόγυνα», Σάββατον ἤρχισε. «ὁ Κινηματογράφος τοῦ 1909» Κυριακὴν καὶ Δευτέραν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.—Τὴν Πέμπτην δὲν ἐδόθη παράστασις. Παρασκευὴ διὰ πρώτην φορὰν οἱ «Σατανάδες» τοῦ κ. Ἀσπρέα περὶ οὗ εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Τὸ Σάββατον ἤρχισε. Κυριακὴν ἀπογευματινὴ μὲ τὸ «Σκαῖτιγκ-Ρίγκ» καὶ ἑσπερινὴ μὲ τοὺς «Σατανάδες» Δευτέρα τὸ ἴδιον.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.—Τὸ Ἑλληνικὸν Μελόδραμα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λαυράγκα ἔδωσε τὴν Τρίτην τὴν Φαβορίταν Τετάρτην τὸν Φάουστ, Πέμπτην τὴν Νόρμαν, Παρασκευὴν Καβαλλερίαν καὶ Παλιάτσους Σάββατον, ἤρχισε ὅπως καὶ τὰ ἄλλα θέατρα ὡς ἐκ τῆς γενικῆς καταστάσεως, Κυριακὴν ἡ Καβαλλερία Ρουστικάνα καὶ Παλιάτσοι. Ὁ κόσμος κατεχειροκρότησε ἰδίως εἰς τὴν Φαβορίταν καὶ τοὺς Παλιάτσους τὴν Καν Θεοδωρίδου καὶ τοὺς Κους Βακαρέλην, Μωραΐτην καὶ Βλαχόπουλον. Δευτέρα ὁ Ἐρνάνης.

Edgar Allan Poë

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Τὸ δαχτυλίδι τὸ φορῶ στὸ χέρι μου
Καὶ τὸ στεφάνι τόχω στὰ μαλλιά μου,
Ὥμορφα ροῦχα γύρω καὶ μεταξωτά,
Λάμπουν μαζὶ μὲ τὰ διαμαντικά μου
Καὶ εἶμαι εὐτυχισμένη στὰ σωστά.

☘

Καὶ ὁ καλός μου μ' ἀγαπᾷ πολύ,
Μὰ ὅταν πίστι ὡρίστικε σὲ μένα
Ἔνοιωσα τὸ στῆθος μου βαρὺ
Γιὰ κάποια, ποῦνε περασμένα...
Σὰν νεκρικὴ καμπάνα ἦσαν τὰ λόγια του,
Κι' ἔμοιαζε πολὺ ἡ φωνή του σὰν Ἐκείνου
Ποῦ πέθανε στὸν πόλεμο, σὲ μακρυσμένη [χώρα
Καὶ θἄνε ἴσως εὐτυχὴς μέσ' στὰ οὐρά- [νια τώρα.

☘

Δείγνοντας μιὰν ἀγάπη τρυφερή,
Μ' ἐφίλησε στὸ μέτωπο τ' ὠχρό,
Μὰ ἐμένα μιὰ ἀνάμνησι πικρὴ
Μὲ πάει σὲ κοιμητῆρι μακρυνό,
Καὶ στέναξα σὲ πέτρα σκαλιστή,
Ὅπου ἔχουν θάψῃ τὸν παληό μου ἐραστή.

☘

Κι' ἔτσι ὁ γάμος μας ἐτέλειωσε
Κι' ὁ ὅρκος τῆς πίστης μᾶς θεμέλιωσε·
Μὰ ἂν εἶνε ἡ καρδιά μου λυπημένη
Κ' ἡ πίστι μου σὰν εἶνε ξεσχισμένη,
Ὅλοι τριγύρω μὲ κα

MIGUEL ZAMACOÏS

LES BOUFFONS

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΜΠΟΚΑΣ (ἐπιβάλλων τὴν σιωπὴν καὶ χαμογελῶν)

Θαρρεῖτ' ὅτι καμποῦρά μου εἶναι ἀδυναμία ;
Ἐγώ, ἂν δὲν τὴν εἶχ' αὐτήν, θὰ ἤθελα νἄχω μία,
Καὶ γιὰ νὰ δείξω ἕως ποῦ μ' ἀρέσει ποῦ τὴν ἔχω,
Συχνά, κ' εἰς ἀναζήτησιν μιᾶς δευτέρας, τρέχω !
Μὲ κοροϊδεύει, ὁ καθείς, γελᾶ καὶ μὲ ταράττει
Διότι δὲν ἔχω σὰν αὐτὸν σωστὴ τὴν ὠμοπλάτη...
Λοιπὸν ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ, κανεὶς ἂν μοῦ ζητοῦσε,
Κ' ἂν ἔπεφτε στὰ πόδια μου καὶ μὲ παρεκαλοῦσε
Νὰ μοῦκανε τὴ πλάτη μου σὰν τὴ δική του, ὅμως
Ἐγὼ θὰ τοῦ ἐφώναζα ὅτι μὲ πιάνει τρόμος
Μόνον μὲ τὴν ἰδέα του, καὶ...θὰ τοῦ εἶχα ζητήσει
Γιὰ χάρι, τὴν καμποῦρά μου ἀμέσως νὰ μοῦ αὐξήσῃ!..
Ξέρετε ἀκόμη τὸ φρικτὸ κ' ἀδιάκοπ' ὄνειρό μου,
Μέσα στῆς ἄχριες νυχτιές, τὸν τρομερὸ καῦμό μου,
Εἴν', πῶς διὰ τιμωρία μου, γιὰ τἀμαρτήματά μου,
Μοῦ βγάζουν ἀπ' τὴν πλάτη μου, αὐτὸ τὸ ἐλάττω-
[μά μου !
Καμποῦρα ; Μὰ δὲν ξέρετε ὅτι σᾶς φέρνει τύχη ;
Κ' ὅπως τὸ τόξο τὸ λευκὸ στὸ κόκκινο τὸ νύχι
Εἶναι προμήνυμα καλοῦ, ἔτσι κ' ὁ κερδοσκόπος
Εἰς τὴν καμποῦρα τρίβεται γιὰ ναύρῃ τύχη· κ' ὅπως
Ὅποιος κερδίζει στὰ χαρτιά, εἰς τὴν ἀγάπη χάνει,
Ἔτσι στὴν πλάτη μου πολλοὶ θέλουν ὠσὰν ζητιάνοι,
Νὰ γράψουνε τὸ γράμμα των, τὸν ἔρωτ' ν' ἐκφράσουν,
Ἐνῷ ζητοῦν, τὴν τύχη των ποὺ φεύγει νὰ προφθά-
[σουν !
Ἂν ἤθελα νὰ ὠφεληθῶ, 'μέρα μὲ τὴν ἡμέρα,
Θὰ ἤμουν ἐγὼ πλούσιος, δὲν θἄμουν ἐδῶ πόρα·
Γιατί, ναί μὲν κανεὶς μπορεῖ γιὰ θησαυροὺς νὰ τρέχῃ,
Καὶ μετκλεῖται νὰ ζητῇ, ὅπου ὁ καθεὶς δὲν ἔχει,
Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἀντιληφθῇ τὸ βάθος
Ποῦ φθάνει ὅλ' ἡ ἀνθρώπινη βλακεία καὶ τὸ πάθος !
Ἀφοῦ γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀνοήτου κόσμου,
Ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ καμποῦρά μου, καὶ ὁ νοῦς ὁ κωμι-
[κός μου !
Ἡ μήπως δὲν γνωρίζετε ὅλοι ἐσεῖς, πῶς νἄχῃ
Κανεὶς καμποῦραν ἄοχηκη εἰς τὴν κυρτὴ του ράχη,
Ὅπ' ὁλ' οἱ ἄλλοι ἀνθρωποι περιγελοῦν, σημαίνει
Πῶς ἔχει ψυχὴν ἔξυπνη, σωστὴ καὶ διαβασμένη ;
Καὶ ἱστορίαις ὁ καθεὶς μὲ φαντασία πλάττει.
Δὲν ὅτι σὰν γεννήθηκα, ἔπεσα μὲ τὴν πλάτη·
Κάτω ἀπὸ ἕνα παράθυρο...Καθόλου, κύριοί μου,
Ὅταν πρωτόειδα τὸ φῶς, ἡ ράχη ἡ ἰδική μου,
Ἤτανε ἀπαράλλακτη μὲ τὴ δική σας. Ὅμως
—Ἰδοὺ τὸ πῶς κατήντησεν ἔτσι κυρτὸς ὁ ὦμος,—
Ὅμως, ἐδῶ, τὸ μέτωπο γινῶνταν φουσκωμένο,
Διότι περιέκλειε μυαλό, σωστό, μελετημένο !
Ἀφοῦ ἐγώ, ὅταν ἤμουνα, δύο χρονῶν παιδάκι,
Ἕνα σοφὸ διδάσκαλο νικοῦσα εἰς τὸ σκάκι.
Ἐγνώριζα τ' ἑβραϊκὰ κ' ἔπαιζα κλαπαδόρα,
Κ' ἀνεύρισκα καὶ σφάλματα στὸν μέγα Πυθαγόρα !
Κ' ἐρώναζεν ὁ ἰατρός : «Τί πρόωρη σοφία !
Σὲ σῶμα τόσο δὰ μικρό, τί ἔκτακτη εὐφυΐα !
Φοβοῦμαι πῶς στὸ μέτωπο αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ
Ἓν πνεῦμα τόσῳ δυνατὸ καὶ μέγα νὰ χωρέσῃ !»
Λοιπόν, ἐνῷ ἕνα προῒ—τοῦ φθινοπώρου μέρα,—
Μ' ἔντυνε μὲ ἔκτακτη στοργὴ κ' ἀγάπη ἡ μητέρα,
Στὴν πλάτη μου ἀνεκάλυψεν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά μου,
Καὶ μἔπνιξεν εἰς τὰ φιλιὰ ἀμέσως ἡ μαμά μου :
Φαίνεται μὲς τὸ μέτωπον τὸ πνεῦμα σκλαβωμένο
Δὲν κράτησε καὶ ξέφυγε στὴ ράχη, θυμωμένο !
Καὶ ἀπὸ τότε κατοικεῖ κ' ὁ νοῦς μου καὶ ὁ γέλως
Ἐδῶ . . . Κ' ἔτσι δὰ κύριοι, γιατρεύθηκα στὸ τέλος !

Ἀπὸ τὴν ἔμμετρον μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τὴν φιλοτεχνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. ΛΕΩΝΤΟΣ Δ. ΜΑΚΚΑ.

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΦΙΡΚΑ

Ἀπάνω σ' ἕνα κοντὸ κυμάτιζε μιὰ δόξα, μιὰ δόξα ἀκόμα τοῦ αἱματοποτισμένου τοῦ νησιοῦ, μιὰ δόξα τῆς Κρήτης.

Γιὰ νὰ κυματίση ἡ κυανόλευκη σημαία χύθηκε αἷμα, ποῦ μ' αὐτὸ μποροῦσε νὰ βαφθῇ ὅλη ἡ Τουρκιὰ κόκκινη !

Κι' οἱ γέροντες ἀγωνισταὶ μὲ τ' ἀσημένια τὰ μαλλιὰ, γλυκογελοῦσαν στὴ σημαία, στὴν ἐρωμένη τους !

Μπάφ ! μπάφ ! ὁ πέλεκυς τοῦ θηριοῦ, ποῦ λέγεται διπλωματία, κόπτει τὸν κοντό, ἡ σημαία δὲν θὰ κυματίση πειά !

Σηκώθηκαν οἱ γέροντες ἀγωνισταί, εἶδαν τὸ κοντὸ κομμένο, καὶ δύο δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τοῦ καθενὸς τὰ μάτια !

Τὸ ἕνα ἤτανε δάκρυ λύπης, τἄλλο ἐλπίδος !

Μεσολόγγι **Michel Angelo**

$C_{17}H_{19}NO_3 \times H_2O$

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΙΝΑΣ

Βαρειά, σὰ μολυβένια, τὰ βλέφαρά μου πέφτουνε 'στὰ θάμπη τῶν ἄρρωστων ματιῶν μου, καὶ τὰ μεσάνοιχτα, ζεστά μου χείλη, μὲ πόθο ἀνασαίνουνε τὸν κρύον ἀλαφρὸν ἀέρα τῆς νύχτας, ποῦ μοῦ φέρνει τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο...

Τὸ κορμί μου χάνεται σ' ἕνα μαλακὸ σβύσιμο, σὰν νὰ ἤτανε ποτισμένο ἀπὸ γλυκὸ κρασί, ἀπὸ γλυκὸ κρασὶ καὶ ἀπὸ μέλι...

Ἄσπρες πεταλούδες πετᾶνε γύρω μου, ἄσπρες ὁλόασπρες πεταλοῦδες ἀπάνω σὲ τρεμουλιαστὰ λευκὰ τριαντάφυλλα...

Ἡ ἀναπνοή μου, κομμένη ἀπὸ βαθὺ λαχάνιασμα, μοῦ ἀνοίγει μιὰν ἄβραστη δίψα θλιμμένων ἐρώτων καὶ λαχταράω σιωπηλὰ ἀγκαλιάσματα καὶ ἀποκαμώματα ἄπειρα, κάτω ἀπὸ βαθύσκιες φοινικιὲς ποῦ νανουρίζουνε τὰ πλατειά τους φύλλα...

Ἄγρια πάρκα ὀνειρεύουμαι, ὅλο δεντρο λίβανα, πικροδάφνες καὶ ἀλόη, ἀνάμεσα σὲ φράουλες καὶ σὲ ὀρτένσιες, μουσκεμμένα ἀπὸ δροσιές, πνοὲς καὶ δροσιὲς τοῦ μεσονυχτιοῦ...

Καὶ τὸ κορμί μου κυμαίνεται γαλήνιο σὲ μιὰν ἀπαλότατη ἔκλυσι ὡραίας εὐδαιμονίας, καθὼς ἔρημο ἀνθόφυλλο, ἀπάνω στῆς κυματωσιὲς τῶν ἥσυχων νερῶν...

Βαρειά, σὰ μολυβένια, τὰ βλέφαρά μου πέφτουνε στὰ θάμπη τῶν ἄρρωστων ματιῶν μου, καὶ τὰ μισάνοιχτα, ζεστά μου χείλη, πίνουνε μὲ ἀπελπισία τὸν κρύον ἀλαφρὸν ἀγέρα τῆς νύχτας, ποῦ μοῦ φέρνει τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο...

II

Δόστε μου τριαντάφυλλα, νὰ στολίσω τὰ πλούσια κύματα τῶν μαλλιῶν μου, καμέλιες λευκὲς καὶ λευκὰ τριαντάφυλλα...

Ἀπὸ τὰ βύθη τῆς ἀγωνίας μου ὑψώνουνται ἀόριστες μορφές, καὶ στήνουνε ἀτέλειωτο χορὸ γύρω μου, πιασμένες ἀπὸ τ' ἀχνά τους χέρια... πιασμένες ἀπὸ τ' ἀχνά τους χέρια...

Σκιὲς πεθαμμένες, ξυπνᾶνε καὶ ἀλαφρογέρνουνε 'στὸν ἀπελπισμένο μου τὸν ὕπνο, καὶ ὅλο μου τὸ κορμὶ λυώνει ἀπὸ τὰ κρύα τους, ἠδύπαθα χάδια...

Σκιὲς μὲ βελουδένιες πατημασιὲς γλιστρᾶνε μαλακὰ 'στὰ περσικὰ χαλιὰ τῆς κρεβδατοκάμαράς μου καὶ μὲ κόκκινες γιρλάντες ἀπὸ κερασιὲς καὶ παπαροῦνες, ραίνουνε τὰ λευκὰ σεντόνια...

Τὰ μαδημένα λούλουδα κατρακυλᾶνε καὶ μὲ λούζουνε δὲ βαρειὰ ἀρώματα, σὰ νὰ κολυμποῦσα μέσα 'στὰ βαρειὰ τ' ἀρώματα :

Ἀέρα...λίγον ἀέρα !

Τὰ παράθυρα ὅλα μου ἀνοῖχτε καὶ τῆς πόρτες μου λύστε μου, νὰ πιῶ τὸ λίβα τῆς νύχτας...

Γλυκὰ δάχτυλα σαλεύουνε γύρω ἀπὸ τὸ θολὸ μέτωπό μου· σὰν κοιμισμένα κρύα φείδια τυλίγουνται, καὶ μοῦ δίνουνε ἀθέλα ἐνὰν πικρὸ τρόμο· ἀνέλπιδο, ἄλαλο καὶ ἀμίλητο, πέφτει μέσα. τὸ βεγγαρίσιο φῶς...

Μιὰν ἀγαλλίασι ἄπληστη τὴ σκέψη μου δένει, καὶ μὲ σκοτώνει σὲ μίαν ἀπόλυτη γλυκειὰ ἐκμηδένισι...

.... Κόκκινες πεταλοῦδες πετᾶνε γύρω μου, κόκκινες, ἄλικες πεταλοῦδες, ἀπάνω σὲ κοράλλια καὶ σὲ ρουμπίνια· κλείνω τὰ μάτια καὶ βουλιάζω 'στὸ ἄβραστο χάος τῶν πεθαμμένων μου λογισμῶν...

Θροΐζουνε ἀπὸ τὸ τρεχούμενο αἷμα μου ἡ μεθυσμένες μου ἀρτηρίες καὶ τὴν κάμαρα ὅλη ταράζει τῆς λιποθυμισμένης καρδιᾶς μου ὁ αἰώνιος χτύπος...

Ὦ ! Ἐσύ, οὐράνια πικρὴ Μορφίνα...

.... Ὕστερα, μιὰ νέκρωσι ἁπλώνεται μέσα μου, σὰ νὰ περνᾷη ἕνα κακὸ δρεπάνι καὶ μοῦ θερίζη τῆς ψυχῆς μου τ' ἄνθια. φύλλο πρὸς φύλλο· σκίζω τὰ λευκὰ σεντόνια μὲ τὰ δάχτυλά μου...

Ὕπνος βαρύς, ὕπνος βαθύς...

III

Ὦ ! Ἐσύ, οὐράνια πικρὴ Μορφίνα.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Λ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΤΑΧΤΑ

Σχετικὴ φιλολογικὴ νέκρα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

—Οὔτε νέα βιβλία, οὔτε νέες φιλολογικὲς κουβέντες.

—Ὁ περισσότερος λόγος γίνεται γιὰ τὴν παρουσίασι τῆς «Δάφνης».

—Ὅλος ὁ φιλολογικὸς κόσμος μας, λέει πῶς εἶνε ἡ φιλολογικώτερη ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησις.

—Μέσα σὲ τόσες ποῦ βγήκανε τελευταῖα.

—Θὰ κατορθώσῃ νὰ συγκεντρώσῃ λίγο-λίγο ὄχι μόνον τοὺς γνωστοτέρους σημερινοὺς λόγιους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκλεκτότερη νεολαία ποῦ γράφει.

—Αἱ δύο φιλολογικὲς Ἀκαδημίες τῆς Ἀθήνας δὲν παύουνε τῆς συνεδριάσεις τους.

—Καὶ εἶνε αὐτὲς γνωστὲς πιστεύουμε.

—Ἡ μία ἑδρεύει καὶ συνεδριάζει στὴ Δεξαμενὴ κάθε μέρα.

—Καὶ ἡ ἄλλη στὸ καφενεῖο «Νέον Κέντρον» κάθε νύχτα.

Ἡ συζήτησις εἶνε λυσσωδέστερη κατὰ τὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα !...

—Στὸ θέατρο ἄρεσεν ἀρκετὰ τὸ καινούριο δράμα τοῦ κ. Νιρβάνα, «Ὅταν σπάσῃ τὰ δεσμά του».

—Μόνον ὁ τίτλος του εἶνε 3 1)2 πῆχες.

—Δηλαδὴ ὅσο μεγάλη εἶνε ἡ λέξη τοῦ τίτλου τοῦ ἄλλου ἔργου ποὺ δόθηκε μαζί του : «Ἡ Ἠλεκτροθεραπεία».

—Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἰμποροῦσε νὰ τῶχῃ γράψῃ ἄλλος ἀπὸ τὸν κ. Ἀλ. Μαυρουδῆ.

—Ποῦ εἶνε ὁ συγγραφεύς του !

—Ἀκόμα θεατρικὸ ἔργο μᾶς παρουσιάζει καὶ ὁ κ. Δ. Δουράκης !

—Ποὺ ἐπήδησε ἀπὸ τὴ στήλη «Νεοελληνικὴ Ποίησις» τῆς «Ἀστραπῆς» στὸ «Ἀθήναιο» μὲ τὴν «Ψαροπούλα» του.

—Καὶ σ' ἀνώτερα !

—Ἡ Ἀθήνα κ' οἱ φιλολογικοὶ κύκλοι της, φιλοξενοῦνε αὐτὲς τὲς ἡμέρες καὶ τὸν Αἰγύπτιο ποιητὴ κ. Π. Μάγνη.

—Ὁ Μάγνης εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ περιοδικοῦ «Σεράπιον» τῆς Ἀλεξάνδρειας.

—Τηλεγραφήματα ἀπὸ τὴ Ρώμη μᾶς ἐφέρανε τὴν εἴδησι πῶς ὁ μέγας Ἰταλὸς ποιητὴς D' Annuncio θἄρθῃ στὴν Ἀθήνα.

—Ὁ ποιητὴς τῆς «Νάδας» καὶ τῆς «Φαίδρας» θὰ κάμῃ καὶ διαλέξεις στὴν Ἀθήνα.

—Τὸν περιμένουμε...

—Ὁ κ. Βαρλάντης στὰ τελευταῖα διηγήματα ποὺ δημοσίευσε στὸν «Πύρρο» θέλει νὰ μιμηθῇ κάποιες λαϊκὲς παραδόσεις μὲ τσομπάνηδες, πρόβατα καὶ λύκους.

—Τοῦτο ὅμως παραξενοφάνηκε σὲ γνωστότατον βουνίσιον διερμηνευτὴν τῶν λαϊκῶν παραδόσεων καὶ τραγουδιῶν.

—Ποὺ μόλις εἶδε τὰ διηγήματα αὐτὰ ἐφώναξεν ἀρβανίτικα :

—Τὰμ-τοῦρλα-τάπα-τάπα !...

Φῶτος

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς κ. κ. συνδρομητάς μας διὰ τὴν τυχὸν παρατηρηθεῖσαν ἀταξίαν ἢ καθυστέρησιν περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ αὕτη εἰς τὸ μέλλον.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

3

Ἀδιάφορον ἂν ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰ πλέον ἑτερογενῆ στοιχεῖα ποῦ εἰμποροῦν νὰ γίνουν, ἂν ἁρμονία εἰς τὸ βάθος δὲν ὑπῆρχεν, καὶ ἂν γιὰ τοῦτο οἰκογενειακὴ εὐτυχία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἐκεῖ μέσα. Ὅλοι εἶχαν συνειθίσῃ νὰ φοροῦν τὴ μάσκα τοῦ πατέρα· ἔπειτα ἦταν καὶ ὁ πλοῦτος ποῦ τὰ ἐσκέπαζεν ὅλα μὲ τὴν χρυσῆν του σκόνην. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ κόσμος ἐμακάριζε τὸ σπίτι τοῦ Βιολάντη, καὶ τὸ νεόκτιστον ἐκεῖνο παλατάκι τῆς Καινούργιας Ρούγας, μὲ τὰ δυὸ στενόμακρα μπαλκόνια πέρα-πέρα, ἐθεωρεῖτο τόσον εὐτυχισμένον καὶ σεβαστόν, ὅσον κανὲν ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ σοβαρά, τὰ παλιὰ βενέτικα πυλάτια, μὲ τὰ ἀραχνιασμένα τους οἰκόσημα.

Ὅταν ὁ Παναγῆς Βιολάντης ἀνοιξε τὸ γράμμα τοῦ Ζαμάνου καὶ εἶδε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τὸ πρῶτό του κίνημα ἦταν ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸ κρύψῃ, κ' ἐκύτταξε τριγύρω του φοβισμένος, μὴ τὸν ἔβλεπαν... Ὁ τρόμος αὐτὸς ἐξεκολούθησε νὰ τὸν κατέχῃ ὡς τὸ τέλος. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος, ἂν ἐμάθαινε τέτοιο πρᾶγμα; Τί ὑπόληψι θὰ εἶχε πλέον γι' αὐτόν, γιὰ τὸ σπίτι του, ἂν ἤξευρε πῶς ἕνας παλιοτηλεγραφητὴς ἐπῆρε τὸ θάρρος νὰ τοῦ γυρέψῃ τὴν κόρη του, καὶ πῶς ἡ κόρη του ἔκαμε τέτοιο κίνημα;

Καὶ δὲν ἐτολμοῦσε τὸ ἐμπιστευθῇ σὲ κανένα, οὔτε σὲ φίλο του, οὔτε σὲ συγγενῆ του, οὔτε σὲ ἄνθρωπό του. Μονάχος του, ναί, μονάχος του θὰ ἐπήγαινε νὰ εὕρῃ τὸν Ζαμάνο, καὶ νὰ του 'πῇ τὰ «φυτευτὰ καὶ δεμένα» λόγια ποὺ ἐσχεδίαζεν. Αὐτὸ βέβαια ἦταν τὸ πιὸ σίγουρο.

Γελαστός, γλυκὺς ὅπως πάντα, ἐφάνη τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ Τηλεγραφεῖον, μὲ τὴν πρόφασι πῶς θὰ δώσῃ τηλεγράφημα. Δέν του ἐχρειάσθηκεν ὅμως, γιατὶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἴσα-ἴσα ὁ Χρηστάκης κατέβαινε μόνος του.

—Ὦ, τὸν φίλτατον ! ἀνέκραξεν ὁ Παναγῆς μὲ τὴν συνήθη του ζωηρότητα σ' ἐγύρευα.

Ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος. Πλημὸς χαρᾶς κ' ἐλπίδος ἀνέβασεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ αἷμα εἰς τὸ πρόσωπόν του· καὶ δὲν ὑπάρχει ὡραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ἐρύθημα τοῦ μελαχροινοῦ. Τὸ ὕψος τοῦ Βιολάντη κάτι καλὸν ἐπρομηνοῦσε βέβαια, καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε.

—Ἐλάβατε... ἐξ.θόρισε.

—Ναί, ναί, νὰ σε χαρῶ, ἔλαβα, ἔλαβα... καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἤθελα νὰ τα ποῦμε οἱ δυό μας. Μὰ νὰ μή μας ἔβλεπε κανένας, θὰ ἦταν καλλίτερα. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ, φίλε μου Ζαμάνε !... Θέλεις νὰ πάγω μόνος μου σὲ κανένα παράμερο, καὶ νἄλθῃς σὲ λίγο νὰ μ' εὕρῃς ;

—Δὲν εἶνε καλλίτερα ἐδῶ ; εἶπεν ὁ Χρηστάκης, ἀνυπόμονος.

Καὶ ἄνοιξε τὴν θύραν τοῦ Ἰσογείου. Ἦταν ἕνα δωμάτιον ἀβεβαιόν δλωξδιόλου καὶ σχεδὸν ἀφώτιστον. Ὁ Βιολάντης ἔρριψε βλέμμα στὴν ἐρημιά του κ' ἐφάνη εὐχαριστημένος.

—Καλὰ εἶνε, εἶπε προχωρῶν.

—Ναί, ἀπήντησεν ἀπὸ πίσω του ὁ Ζαμάνος· δὲν τὸ μεταχειριζόμεθα αὐτὸ τὸ δωμάτιον πρὸς τὸ παρόν, καὶ δὲν θὰ ἔμβῃ κανένας. Ἔπειτα κλειδόνουμε καὶ τὴν πόρτα... Ξέρετε, ἐδῶ θὰ γίνῃ Γραφεῖο Πληροφοριῶν... Τώρα τὸ σιγυρίζουν.

—Ἔτσι αἔ; εἶπεν ὁ Βιολάντης κυττάζων παντοῦ, ἀπὸ τὸ πάτωμα ὡς τὸ ταβάνι.

Καὶ ὅταν ἐκατέβασε τὰ μάτια του πρὸς τὸν νέον, ποῦ ἐστέκετο τώρα ἀντικρύ του, εἶχε γίνῃ τόσο σοβαρός, ὥστε ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τα χάνῃ...

Ἔκαμαν πρῶτα μερικὲς ὁμιλίες δλωσδιόλου ἀδιάφορες. Ἐνόμιζες ὅτι ὁ Βιολάντης ἐζητοῦσε νὰ εὕρῃ τὰ νερά του. Ἔξαφνα, ἀπότομα, ἀλλάζωντας ὕφος :

—Γιὰ νὰ σου πῶ, παιδί μου. Ξέρεις ποῖος εἶμαι· ἐγώ ;

Ὁ Ζαμάνος ὀπισθοχώρησεν ἕνα βῆμα. Κάτι ἐπροσπάθησε νὰ ψιθυρίσῃ, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσε.

—Ξέρεις πῶς, ἂ θέλω, μπορῶ νὰ σε βλάψω πολύ ;

Καμμία ἀπάντησις. Ἀλλ' οὔτε ποῦ ἐπερίμενεν ἀπάντησιν ὁ Βιολάντης, κ' ἐξακολούθησεν ἀκράτητος :

—Ξέρεις πῶς φθάνει νὰ κουνήσω τὸ λιανό μου δάκτυλο καὶ νὰ καταστρέψω, ἂν ἤθελα, τὸν πατέρα σου ;... Ξέρεις πῶς μπορῶ νὰ μήν ἀγίσω κανένα σας σὲ χλωρὸ κλαδί ; Ξέρεις—οἱ δύο μας εἴμαστε τώρα,—πῶς ἂν βάλω τς' ἀνθρώπους μου νὰ φτώσουνε μόνο, σὲ πνίγουνε ;... Ξέρεις πῶς μπορῶ νὰ βάλω ἕναν ἄνθρωπο νὰ σε σακατέψῃ, κ' ἐγὼ νὰ φουμάρω τὸ τσιγάρο μου στὸν Πλατύφορο ;... Ξέρεις πῶς μπορῶ νὰ σε κάμω νὰν το πλερώσῃς αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ;...

Δὲ θυμᾶται ὁ Ζαμάνος, νὰ εἶδε στὴ ζωή του πρόσωπον πλέον ἄγριον καὶ καταχθόνιον, ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ γλυκοῦ του φίλου μὲ τὰ μαῦρα μπαρμπετόνια καὶ τὰ χρυσᾶ γυαλιά, τὴ στιγμὴν ἐκείνη ποῦ ἀραδιάζε τὲς βραχνὲς φοβέρες του. Εἶχε παγώσῃ· μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα του δὲν ἔβγαζε, καὶ τον ἐκύτταζεν ἀδιάκοπα. ὡς μαγνητισμένος.

—Αἔ, *μπένε !* ἐγὼ δὲ θὰ σου κάμω τίποτα. Θὰ σε συχωρέσω καὶ γιὰ τὸ γράμμα ποῦ ἔστειλες σὲ στὴ θεγατέρα μου· θὰ σε συχωρέσω γιὰ ὅλο τὸ *ἀντιζάρτιο* ποῦ ἐπῆρες, γιὰ ὅλη τὴν προσβολὴ ποῦ ἔκαμες στὸ σπίτι μου ! Θὰ σε ἀφίσω ἥσυχο, δὲ θὰ σε βλάψω στὸ οὐδέ, στὸ παραμικρό, δὲ θὰ 'πῶ σὲ κανένα τίποτα... μά... μά... κύτταξε καλά !.. ἕνα πράμμα θέλω καὶ ἀπὸ σένα, μοναχὰ ἕνα πράμμα !

Ὁ φόβος τοῦ Ζαμάνου ξεπεχώρησεν εἰς αἴσθημα ἀνακουφίσεως. Χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἔκαμε νἀπλώσῃ τὰ χέρια του, μὲ κίνημα ἀνθρώπου ποῦ παραδίδεται, κ' ἐψιθύρισε :

—Τί θέλετε ;

Ὁ Παναγῆς ἐπλησίασε, τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ φιλέτο τῆς ζακέτας του, καὶ μὲ φωνὴν ἀκόμη πιὸ σιγανή, ἀλλὰ μὲ προστακτικὸ τόνο :

—Θὰ μου δώσῃς, τοῦ εἶπε, τὸ γράμμα ποὺ σου ἔστειλε ἡ θεγατέρα μου.

Νὰ βγῇ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκείνη τὴ δύσκολη θέσι, —ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο ὁ Ζαμάνος. Μιὰ ἀπέραντη μετάνοια εἶχε πλημμυρίσῃ διαμιᾶς τὴν ἀδύνατη ψυχή του. Καὶ ὁ δειλὸς ἀποκρίθη :

—Μετὰ χαρᾶς· τὸ ἔχω μάλιστα κι' ἀπάνω μου.

Ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, ἐτράβηξεν ἀπὸ τὰ βάθη του τὸ φυστικὶ χαρτάκι μὲ τὴν ἄσπρη μαργαρίτα, καὶ το ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα.

Ὁ Παναγῆς τὸ ἐπῆρε, τὸ ἄνοιξε, τὸ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν ἐμπόρου ποῦ ἐξελέγχει τὴν γνησιότητα συναλλάγματος, καὶ ἀφοῦ ἐδεβεώθη ὅτι ἦτο αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς Στέλλας, τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὴν ἐπάνω τσέπη τοῦ γελεκιοῦ του.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε· καὶ μὲ ὁρμέμφυτον κίνημα, ὡς νὰ ἐτελείωσαν ὅλα, ἐπισοπλάτησε κ' ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα. Ἐκεῖ ἐστάθη, καὶ μὲ τὸ χέρι εἰς τὸ πόμολο, ἕτοιμος νἀνοίξῃ, ἄφισε τὰ πάρθεια βέλη του :

—Τόρα, παιδάκι μου, αὐτὸ ποῦ ἔβαλες στὸ νοῦ σου, νἀν το βγάλῃς, νὰ σε χαρῶ ! τὴ θεγατέρα μου δὲ σοῦ τη δίνω, σοῦ το λέω παστρικά, γιατὶ ἡ θεγατέρα τοῦ Πανγῆ τοῦ Βιολάντη δὲν εἶνε γιὰ τὸ γυιό τοῦ Ζαμάνου. Χίλια γράμματα νὰ σου γράψῃ, χίλια γράμματα νὰ μου στείλῃς, ὅλο τὸ ἴδιο τῶχω... Καὶ κύτταξε νὰ μήν ἐπιχειρήσῃς πάλι τὰ ἴδια, γιατί, σοῦ εἶπα, ἔχω τρόπο νὰ σε βάλω στὴ θέσι σου... Στάσου, θὰ ἔδῳο πρῶτα ἐγώ· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδῇ κανένας πῶς ἐμιλήσαμε κρυφά, οὔτε θέλω νὰ μάθῃ κανένας τίποτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τάκουσες ; σὲ καθιστῶ ὑπεύθυνο ! Μιλιά !

Ἐμισοάνοιξε τὴν πόρτα. ἐκύτταξε μήν εἶνε κανεὶς ἀπέξω, κ' ἔφυγε σὰν τὸν κλέφτη.

Καὶ ὁ Χρηστάκης ἔμεινε μόνος, μὲ τὸ χαμένο ὄνειρο... Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ του σωστήσῃ σιωπὴ ὁ Βιολάντης. Ὄχι, σὲ κανένα δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ πῇ τίποτα. Ὁ φόβος ποὺ τον ἔπιασε, μόλις ἀγρίεψεν ὁ πατέρας, ἡ περιφρόνησι, ἡ προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκαμναν, τὸ θειλό του ἐκεῖνο κίνημα, νὰ δώσῃ πίσω τὸ γράμμα μὲ τὴν πρώτη φοβέρα,—ὤ. γιὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ καυχηθῇ ὁ νεανίσκος, καὶ συνήθως δὲν ἐμιλοῦσε παρὰ ὅταν ἐκαυχᾶτο. Οὔτε ποῦ θὰ ἐτολμοῦσε νὰ διαστρέψῃ τὰ πράγματα, οὔτε ποῦ θὰ του ἐπερνοῦσεν ἡ παραμικρὴ ἰδέα νὰ ἐπιμείνῃ. Τίποτε τὸ ἀνδρικὸν δὲν εἶχεν ἀπάνω του ὁ χαϊδεμένος αὐτός, καὶ ἡ πρώτη δυσκολία τοῦ παρέλυαν ἀμέσως ὅλη του τὴ δύναμι. Ἠσθάνετο ὡς μίαν νέκρωσιν κάθε θελήσεως, κάθε αἰσθήματος. Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἑνόησεν ὅτι ἔπαυσε πλέον νἀγαπᾷ τὴν Στέλλαν. Ἀλλὰ καὶ μήπως τὴν ἀγάπησε ποτὲ ἀληθινά ; μήπως ἦταν ἱκανὸς νἀγαπήσῃ ἄλλον κανένα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ; "Ὀχι· νὰ παίξῃ μόνον ἐξήντησε μαζί της, καὶ ἅμα εἶδεν ὅτι τὸ παιγνίδι ἐπέτυχεν, ἠύξε συμφέρον νἀκολουθήσῃ τὴν ὡραία συμβουλὴ τοῦ φίλου του.... Τόρα, δὲν τού τὴν ἔδιναν, δὲν τον ἤθελαν· ἐτελείωσεν ! ἦταν ἀποφασισμένος νὰ καθίσῃ στὴν ἡσυχία του, ὡς που θὰ τον ἐξεσήκονε πάλι καμμιὰ καινούργια ἐρωτοδουλειά. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι γράμμα στὸν πατέρα ! Ἄ, ὄλα κι' ὄλα, μὰ μὲ πατεμάδες μήν τον ἀνακατόνεις ! "Οποια ἀχρεοτοπούλα τὸν ἀγαπάει καὶ τον θέλει, ἂς ἐπροτείσῃ νὰ τον ε

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΠΕΤΑΞΑΝ

(Ἄρθρον τῆς Κυρίας Μπλεριό)

Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν φύσιν ἡ ὁποία μ' ἐπροίκισε μὲ ἰσχυρὰ νεῦρα καὶ ἀρκετὴν δύναμιν, ὥστε νὰ κυριαρχῶ τῶν συγκινήσεών μου. Χωρὶς ἄλλο εἶχε προαισθανθῆ— ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀριστοτέχνις καὶ μεγάλη προφῆτις—εἰς ποίας δοκιμασίας θὰ ἐπεβάλλετο ἡ εὐαισθησία μου, καὶ πόσον θὰ μοῦ ἐχρησίμευεν ἡ ψυχραιμία. Δὲν θὰ δοκιμάσω ἐν τούτοις νὰ σᾶς πείσω ὅτι παρηκολούθησα χωρὶς ἰσχυρὰν συγκίνησιν ὅλα τὰ πειράματα τοῦ συζύγου μου.

Ἤμην εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Μπαγατέλλ, στὸ Μουλινώ, καὶ ἐν γένει παντοῦ ὅπου ἔγιναν αἱ πρῶται ἀπόπειραι.

Ὑπῆρξε μάλιστα ἐποχή, μπορῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅπου δὲν ἤξευρα τί ἔπρεπε πιὰ νὰ εὔχομαι, τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν ἀποτυχίαν τῶν πειραμάτων τοῦ Μπλεριό.

Ἐν τούτοις ἠνόησα ποῖον ἦτο τὸ καθῆκον μου, καὶ ἤμουν ἡ πρώτη ἡ ὁποία ἐνθουσιάσθην μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς 25 Ἰουλίου 1909.

Ἐπέμεινα νὰ παρακολουθήσω ὅλας τὰς περιπετείας, ὅπως εἶχα κάμῃ καὶ προηγουμένως.

Παρηκολούθουν λοιπὸν ἀπὸ τὴν γέφυραν τῆς «Ἐσκοπὲτ» τὸ ἀερόπλανον τὸ ὁποῖον ἔφερε ἄνω τῆς Μάγχης μίαν ἀγαπητὴν ὕπαρξιν.

Ὡρισμένως, εἶχα ἰδέαν τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον θὰ διέτρεχεν ὁ σύζυγός μου, καὶ ὡπλίσθην μὲ ὅσην εἶχα δύναμιν. Μολαταῦτα δὲν κατόρθωσα νὰ μὴν αἰσθανθῶ πραγματικὴν ἀγωνίαν, μόλις εἶδα τὸ ἀερόπλανον νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἄρχιζε τὸ ἄγνωστον, τὸ ἄγνωστον τὸ ὁποῖον θὰ διήρκει λεπτά, ἴσως καὶ ὧρες, —πραγματικοὺς αἰῶνας.

Ἀλλ' εὐτυχῶς εἶδα ὅτι ὅλα ἐπήγαιναν θαυμάσια καὶ εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὑπολογίζω τὰ μίλλια ποῦ διέτρεχε τὸ ἀερόπλανον καὶ τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας.

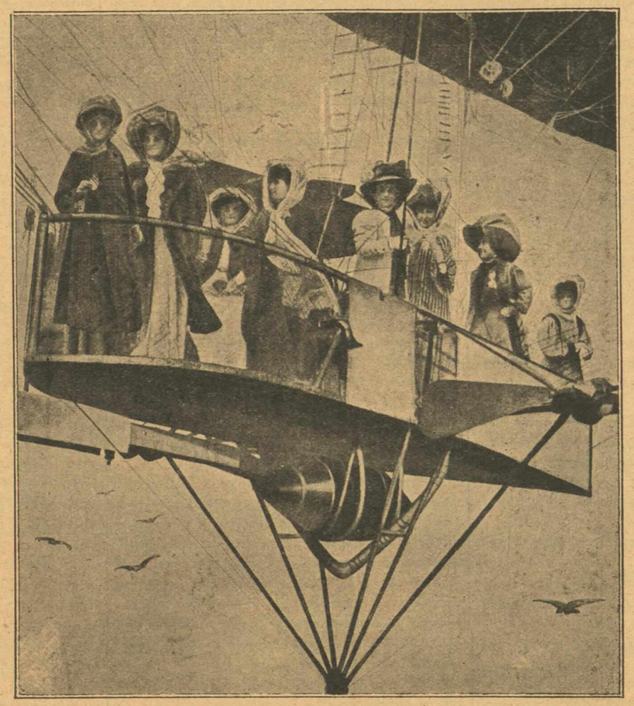

Μέσα εἰς τὸ πηδαλιοχούμενον αὐτὸ διακρίνονται μεταξὺ ἄλλων αἱ Κυρίαι Συρκούφ, Μπλεριό, Σεβινιάκ καὶ Πελτιέ.

Ἡ Κα Μπλεριό ἡ σύζυγος τοῦ τολμηροῦ ἀεροναύτου τοῦ διαβάντος πρό τινος τὴν Μάγχην ἐπὶ ἀροπλάνου.

. . . . . .

Τέλος πάντων ἀπεβιβάσθημεν εἰς τὴν ξηράν. Ὁ λιμὴν ἦτο ἔρημος. οὔτε μιὰ ψυχή! Καὶ νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα !... Τέλος πάντων ἀπὸ μακρυὰ ἕνας ναύτης μὲ τὰ νεύματα ποῦ ἔκανε, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶχεν ἐπιτύχῃ...

... Αὐτὰ εἶνε ὅλα...

Χάρις εἰς τόσους γενναίους ἀεροναύτας ἡ ἀεροπλοΐα εἶνε πλέον κάτι τι πραγματικόν.

Ἔχει μέλλον καὶ—πολὺ εὐρὺ μάλιστα.

✠

Ἕνα ἀπὸ τὰ σημεῖα ποῦ δεικνύουν ὅτι τὰ ἀερόπλανα θὰ προοδεύσουν, εἶνε ἡ εὐκολία μεθ' ἧς τὰ παραδέχθησαν αἱ γυναῖκες.

Καὶ δὲν εἶνε ὀλίγες. Ἔκαμαν μάλιστα καὶ σύλλογον, τὴν «Στέλλαν», ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θὰ ζήσῃ.

Αὐτὸ δὲν εἶνε μιὰ ἀπόδειξις ὅτι τὰ ἀερόπλανα μαζῆ μὲ τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος κατέκτησαν καὶ τὰς γυναῖκας ;

Τί τὸ παράξενο ὅμως σ' αὐτό ;

Εἶνε ἐσφαλμένη ἡ ἰδέα ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε δειλαί.

Ἀπεναντίας εἶνε πολὺ τολμηραὶ ἀρκεῖ νὰ τὰς ἑλκύει κάτι. Ἐδῶ, ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ νέα πράγματα, τὰς ἀναγκάζει ν' ἀγαπήσουν καὶ τοὺς κινδύνους· ἔπειτα τοὺς ἀρέσει καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ ἡ κίνησις καὶ ἡ ἰδιοτροπία σὲ ὅλα : τὰ ἀεροπλάνα τοὺς παρέχουν τὰ θέλγητρα αὐτὰ σὲ μεγαλήτερο βαθμὸ ἀπ' ὅτι μέχρι σήμερον τὰ αὐτοκίνητα.

Εὐτυχῶς ὅμως αἱ γυναῖκες ποῦ τρέχουν τώρα πρὸς τὴν ἀεροπλοΐαν δὲν ἐπρόσεξαν μόνον στὰς μικροηδονὰς αὐτάς.

Τὴν ἀγαποῦν συγχρόνως διότι εἶνε μία σπουδαία ἐπιστημονικὴ κατάκτησις, διότι ἐσυντόμευσε τὰς ἀποστάσεις, διότι ἤνοιξε νέον δρόμον εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων Λαῶν, εἴτε εἰρηνικαὶ εἶνε αὗται εἴτε πολεμικαί !

(Ἐκ τῆς Femina) **Ν***

ΓΛΑΥΚΕΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ

I

Στὴ νύμφη τῆς Καστέλλας

Ὦ τῶν γιαλῶν
Τὴ γαλανὴ γαλήνιαν ἐρημιά,
Πῶ πὸ τὰ κάλλη ἐρήμαξε
Τοῦ νεραϊδένιου ὀνείρου !
Ποιὸς τόλπιζε τέτοια καρδιὰ
Καὶ τέτοιαν ἀπονιὰ
Πῶς θἄχε ἡ θαλασσόχαρη νεράϊδα
Τοῦ Φαλήρου...

✠

Τώρα—τοῦ κάκου ξεψυχᾷ τὸ κῦμα
Στὸ ἀκρογιάλι—
Γιὰ σὲ—ἀφρογέννητη ἐμμορφιὰ
Καὶ γλυκοκυματοῦσσα !
Μὴ σοῦπαν
Πῶς τὰ κύματα ποῦ σβοῦν ἀγάλι-ἀγάλι
Εἶνε πειὸ ἄστατ' ἀπὸ σὲ—
Τῆς ἀπονιᾶς τὴ μοῦσα ;...

ΑΧ. ΝΕΗΣ

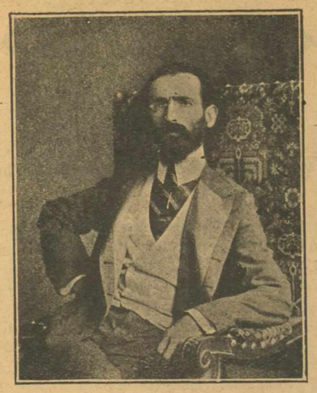

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ Κος ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΕΗΣ

Τακτικὸς συνεργάτης τῆς «Δάφνης»

ΓΛΑΥΚΕΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ

II

Σὲ μιὰ ποιήτρια

Ὄχι ! γιὰ κάποιο Φάωνα
Δὲ σέφαγαν οἱ πόνοι—
Κόρη τῆς Λύρας !
Κι' ἀδερφὴ τῆς ἄμοιρης Λεσβίας !
Εἰσ' ἄρωστη !
Κ' ὁ ἔρωτας θαρρεῖς σὲ μαραζώνει
Μὰ γιὰ τὸ Χάρο χάνεσαι—
Ψυχὴ τῆς ποιητρίας...

✠

Καὶ ἂν τοῦ Λευκάτα ἡ θάλασσα
Ἡ πικροκυματοῦσσα
Μές σέν' ἀπὸ τὰ μνήματα τὰ ὑγρά της
Σὲ δεχθῇ—
Τοῦ κάκου ἐσὺ θενὰ χαθῇς
Ὦ κόρη νεραϊδοῦσα—
Γιὰ ἕνα χαμένο καὶ νεκρό !
Ποῦ... τί γιὰ σὲ κι' ἂν ζῇ ;...

ΑΧ. ΝΕΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

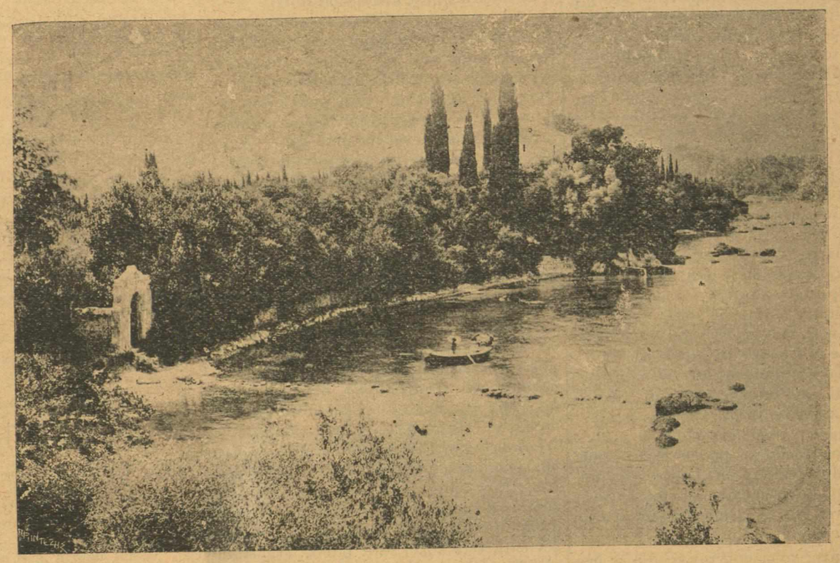

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ „ΔΑΦΝΗΝ"

ΤΟ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ ΔΡΑΜΑ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΑΓΚΑΘΙΑ

ΣΠΥΡΟΥ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

Τὸ ὑπὸ τῆς Κας. Κυβέλης Ἀδριανοῦ δοθὲν πέρυσι εἰς τὸ Πανελλήνιον Θέατρον

MARCEL PREVOST

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΧΑΡΙΝ!...

Ἡ Κυρία Δουφρέσν στὸν Κον Ἰάκωβον Λαλῶμπ.

Θεέ μου! πόσο ἐδίστασα νὰ σᾶς γράψω, κύριε Ἰάκωβε! Πόσα γράμματα ἄρχισα ἕως τώρα, καὶ τὰ ἔσχισα πρὶν ἀπ' αὐτό, τὸ ὁποῖον ἴσως δὲν θὰ τελειώσω πάλι... Πρῶτα ἀπ' ὅλα σᾶς προειδοποιῶ ὅτι κάνω ὀρθογραφικὰ λάθη, καὶ ὄχι ὀρθογραφικὰ λάθη ἀσήμαντα, ἀλλὰ μεγάλα, λάθη στὰς μετοχάς... Κάνω καὶ συντακτικὰ ἀκόμα, ἀλλὰ αὐτὰ μοῦ φαίνονται λιγώτερο σοβαρά. Ἔπειτα μὲ φοβίζετε τόσο κύριε Ἰάκωβε! Ὅταν μὲ κυττάζετε στὸ πρόσωπο μὲ τὰ μεγάλα μάτια σας (εἶνε πολὺ ὤμορφα τὰ μάτια σας!) δὲν ξεύρω πιὰ διόλου τί λέω, δὲν σκέπτομαι σχεδὸν πιά· εἶμαι εὐτυχισμένη διότι βρίσκομαι κοντά σας, κι' ἐν τούτοις θὰ ἤθελα νὰ φύγω, νὰ κρυφθῶ σὲ μιὰ μικρὴ σκοτεινὴ γωνιὰ ὅπου δὲν θὰ μὲ βλέπατε... Σᾶς παρακαλῶ μὴ γελᾶτε μαζύ μου ὅταν διαβάζετε αὐτὸ τὸ γράμμα μου!

Βλέπετε κύριε Ἰάκωβε, ἐσκέφθηκα καλά: ἦτον μιὰ μεγάλη ἀτυχία γιὰ τὸν σύζυγό μου —τὸν καϋμένο τὸν Γιῶργο— καὶ γιὰ μένα ἐπίσης ὅτι συναντηθήκατε οἱ δύο σας στὸ Καλαί, στὰ γυμνάσια. Ἐκεῖ κάτω δὲν εἴχατε παρὰ μόνον αὐτὸν γιὰ νὰ μιλήσετε. Καὶ εἶνε τόσο καλός, τόσο συμπαθής, κὶ σᾶς θαυμάζει τόσο! Ἀναγκαστικῶς ἔπρεπε νὰ γίνετε φίλοι. Ἔπειτα, οἱ ἔφεδροι ἀνθυπολοχαγοὶ ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια θέσιν στὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας, δὲν εἶναι ἔτσι; Μόνον ὅτι ὅταν τελειώσουν τὰ γυμνάσια ὅτὰν καθένας ξαναρχίζῃ τὴν παλιὰ ζωή του, θεέ μου, παρατηροῦμε ὅτι δὲν ἔχομε τὰς ἴδιας σχέσεις, δὲν ἔχομε τὴν ἴδια περιουσία κ.τ.λ. Ὦ! δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ μικρὴ ἀνόητη, ἀλλὰ εἶδα καλὰ ὅτι ἐξεπλήγητε γιὰ τὴ μετρία θέσι μας, ὅταν ἤλθατε νὰ φᾶτε στὸ σπίτι μας, τὴν πρώτη φορά. Κι' ἐν τούτοις ἐκάμαμε ὅτι μπορέσαμε. Ὀκτὼ ὁλόκληρες ἡμέρες δὲν ἐπαύσαμε νὰ ὁμιλοῦμε μὲ τὸ Γιῶργο γι' αὐτὸ τὸ γεῦμα.

Δυστυχῶς δὲν μπορούσαμε ν' ἀλλάξωμε τὸ σπίτι μας, τὰ ἔπιπλα, ἐννοεῖται! Καὶ ὁ Γιῶργος κερδίζει μόνον τέσσερες χιλιάδες φράγκα ξεύρετε στὸ ὑπουργεῖο!

Ὑπέφερα πολὺ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, σᾶς βεβαιῶ. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι μας θὰ γελούσατε μὲ τὸν Γιῶργο καὶ μὲ μένα, γιὰ τὸ γεῦμά μας γιὰ τὸ σπίτι, καὶ γιὰ τὴν ὑπηρέτρια.

Ὁ Γιῶργος τὸ φοβοῦνταν κι' αὐτὸς· δὲν τολμούσαμε νὰ τὸ ποῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, καὶ εἴμεθα λυπημένοι· ἐσκεπτόμεθα: «Ἐστενοχωρήθηκε· μᾶς ἠῦρε πολὺ μικρούς, αὐτὸς ποῦ εἶναι καθεμέρα μὲ τοὺς πρέσβεις!... Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ...».

Καὶ νὰ ποῦ ἐξαναήλθατε, ἀπεναντίας, καὶ συχνὰ μάλιστα. Εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο μας, ὁ Γιῶργος ἰδίως, διότι ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἤμουν τόσο ντροπαλὴ μαζύ σας, ὥστε ὑπέφερα σχεδόν... Ἀλλὰ ὕστερα, ὅταν ἐσυνείθισα λίγο, νομίζω πῶς ἐμένα εὐχαριστοῦσαν πιὸ πολὺ αἱ ἐπισκέψεις σας.

Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς σεῖς ποῦ πηγαίνετε στὸν κόσμο, ποῦ πηγαίνετε στὸ δάσος τῆς Βουλῶνος, ποῦ βλέπετε καθεμέρα τόσες ἔξυπνες γυναῖκες, μορφωμένες, ὡραῖες, καταδέχεσθε νὰ χάνετε ὧρες τοῦ δειλινοῦ μαζὺ μὲ μένα ποῦ εἶμαι τόσο ἀμαθής, τόσο λίγο κομψή. Ὅταν μιὰ ἡμέρα μοῦ ἐπήρατε τὸ χέρι, ὅταν μοῦ εἴπατε γλυκὰ λόγια—ὅτι μὲ βρίσκετε εὔμορφη, ὅτι μὲ συλλογίζεσθε καὶ ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε—στ' ἀληθινὰ ἐνόμιζα ὅτι ὀνειρευόμουν, καὶ τὸ ὄνειρό μου ἦτον τόσο ὡραῖο ὥστε θὰ ἤθελα νὰ μὴν ξυπνοῦσα ποτέ... Μοῦ μιλούσατε τόσο τρυφερά! Ἐλέγατε πῶς μ' ἐσέβεσθε, ὅτι ἐγνωρίζατε πῶς εἶμαι τιμία γυναῖκα· κὶ ὅτι γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ ἠθέλατε νὰ μὲ ἴδῆτε νὰ παραστρατήσω, καὶ ὅτι ἐξ ἄλλου, ἀγαπούσατε πολὺ τὸν Γιῶργο ὥστε νὰ τοῦ πάρετε τὴν τιμή του.

Μόνον μοῦ ἐζητούσατε νὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ μ' ἀγαπᾶτε...

Πῶς θὰ σᾶς τὸ ἠρνούμην ἐγώ; Ἐνόμιζα πῶς αὐτὸ ἐγίνονταν, νὰ εἴμεθα καὶ οἱ δύο φρόνιμοι ἀφοῦ καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Γιῶργο.

Καὶ σιγὰ σιγά, χωρὶς βία ποτέ, ἐπετύχατε ἀπὸ ἐμένα πράγματα ποῦ δὲν θὰ εἶχα ποτὲ παραχωρήσει μιὰ ἡμέρα πρίν.

Ἄ! πῶς γνωρίζετε τὰς γυναῖκας κύριε Ἰάκωβε! Μέσα στὰ χέρια σας καταλαβαίνω ὅτι δὲν εἶμαι πιὰ ἐγώ: εἶμαι ἕνα μικρὸ πλασματάκι χωρὶς θέλησι· μόλις δὲν εἶσθε πιὰ ἐδῶ, ἀπεναντίας εἶμαι τρελλὴ ἀπὸ τύψεις... Ἔχω ἀκόμα τὸ δικαίωμα νὰ λέω ὅτι εἶμαι τιμία γυναῖκα; Μοῦ φαίνεται ὅτι ὄχι, τόσο θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου ἔνοχον γιὰ ὅλας τὰς ὑποχωρήσεις μου· ἀλλὰ τοὐλάχιστον δὲν ἔκαμα τὸ τελευταῖο λάθος, μετὰ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ ἔβλεπα τὸν Γιῶργο.

Καὶ σᾶς ζητῶ ὡς χάρι νὰ μοῦ φεισθῆτε λίγο, νὰ μοῦ δώσετε χάρι...

⁂

Βλέπετε κύριε Ἰάκωβε, δὲν πρέπει νὰ ξαναρθετε νὰ μὲ ἰδῆτε. Εἶμαι πάρα πολὺ ἐρωτευμένη μαζύ σας· δὲν ἔχω πιὰ δύναμι, καὶ καταλαβαίνω ὅτι θὰ γίνω δική σας τὴν πρώτην φορὰν ποῦ θὰ δοκιμάσετε... Καὶ θὰ ἦτο τόσο ἄσχημο!.. Ὁ καϋμένος ὁ Γιῶργος μ' ἀγαπάει πολύ, σᾶς ἀγαπάει καὶ σᾶς τόσο! Εἶνε τόσο καλός! Ἐργάζεται τόσο πολὺ γιὰ μένα! Τί εἶμαι γιὰ ἕνα ἄνθρωπο σὰν καὶ σᾶς; μιὰ ἁπλῆ ἰδιοτροπία, μιὰ φαντασία στὴν ὁποίαν δὲν ἐπιμένετε πολύ, κατὰ βάθος, ἐνῷ εἶμαι τὸ πᾶν γιὰ τὸ Γιῶργο, ὁ ὁποῖος μόνον ἐμένα ἀγαπάει· ἀκόμη καὶ ἂν δὲν τὸ ἐμάθαινε ποτέ, πάλιν θὰ πέθαινα ἀπὸ λύπη διότι τὸν ἠπάτησα· καὶ πάλιν ἂν ἤξευρε τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς θὰ πέθαινε βέβαια, καὶ θὰ τὸν εἴχαμε σκοτώσει οἱ δύο μας.

Ἔπειτα, ἀκοῦστε με, κύριε Ἰάκωβε: τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔχετε κάποιον πόθο γιὰ μένα, τὸ πιστεύω· ἀλλὰ θὰ περάσῃ ἀμέσως ὕστερα, εἶμαι βεβαία· θὰ ἐφεύγατε πολὺ γρήγορα καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ ἔκανε κακό. Οἱ μεγάλες κυρίες ποῦ ἀγαπᾶτε σᾶς συγκρατοῦν διότι εἶνε κομψές, διότι μιλοῦν ὡραῖα, διότι ξεύρουν ἕνα σωρὸ πράγματα μοῦ εἶπαν, τὰ ὁποῖα δὲν ἔμαθα ποτέ μου... Ἐγὼ εἶμαι μιὰ μικρὴ ἀνόητη... ἡ ὁποία ξεύρει μόνον νὰ σᾶς ἀγαπᾶ.

⁂

Ξεύρετε τί λέω μέσα μου τὴν νύχτα, ὅταν δὲν κοιμοῦμαι καὶ σκέπτομαι αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητᾶτε; Λέω: «Ὁ Κύριος Ἰάκωβος δὲν μ' ἀγαπᾶ ἀληθινά: μόνον ἐπειδὴ τοῦ ἀντιστέκομαι κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴς ἄλλες γυναῖκες ποῦ παρηκολούθησε, μόλις μ' ἀποκτήσῃ καὶ μένα, θὰ φανῇ εὐχαριστημένος. Μὲ θέλει μόνον ἀπὸ ἐγωϊσμό». Ἡ ἰδέα ὅτι μόνον γι' αὐτὸ μὲ ἐπιθυμεῖτε, μοῦ δίνει τὴν δύναμιν ν' ἀντισταθῶ, καὶ νὰ σᾶς γράψω σήμερα....

Λοιπόν! ἂν μὲ ποθεῖτε, μόνον ἀπὸ ἐγωϊσμό, εὐχαριστηθῆτε. Δὲν εἶνε σὰν νὰ ἤμην δική σας ἀφοῦ ἐγὼ σᾶς ζητῶ χάριν σήμερα καὶ ἡ τιμή μου εἶνε στὰ χέρια σας;

Σᾶς θὰ σᾶς ἀγαποῦν πάντοτε ἡ γυναῖκες καὶ θὰ εἶσθε εὐτυχισμένος. Ὁ Γιῶργος κι' ἐγὼ δὲν ἔχομε παρὰ μίαν μικρὴ εὐτυχία, διότι ἀγαπώμεθα... Συλλογισθῆτε τί ἄσχημο ποῦ θὰ εἶνε νὰ τὴν καταστρέψετε, καὶ κάμετε ὅτι σᾶς ζητῶ!

⁂

Θά τὸ κάνετε, εἶμαι βεβαία διοτι εἶσθε πολὺ ἔντιμος καὶ καλός... Μόνον ἕνα πρᾶγμα φοβοῦμαι· θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἂν μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ γελάσετε μαζῆ μου: φοβοῦμαι ἐν τούτοις, ὅτι λιγάκι στὸ βάθος μ' ἀγαπᾶτε καὶ ὅτι θὰ σᾶς λυπήσῃ λίγο τὸ ὅτι δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆτε...

Ὦ, μὴ θυμώνετε μαζύ μου, ἀγαπητέ μου φίλε!

Ἡ λύπη ποῦ σᾶς προξενῶ μὲ ἀπελπίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο ἀλλὰ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην ἐνῷ κι' ἐγὼ μαζὺ ὑποφέρω πάρα πολύ...

Σᾶς θερμοπαρακαλῶ, κρατῆστε μολαταῦτα μιὰ ἀγαπημένη ἐνθύμησι τῆς μικρούλας φίλης σας. Σᾶς ἀγαποῦσε πολύ, καὶ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ γίνονταν δική σας... Καὶ θὰ σᾶς σκέπτεται ἀκόμη... πολύν, πολὺν καιρό, ἀφοῦ θὰ τὴν ἔχετε λησμονημένη πιὰ ἐσεῖς.

Σ. Τ.

ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΡΑΣΗ;

Χριστέ μου ἐσὲ σὲ σταύρωσαν
Γιὰ μιὰ φορὰ καὶ μόνο
Κι' ἔκλαιγε Γῆ καὶ οὐρανὸς
Τὸν ἄδικό σου πόνο.

Μὰ μένα μ' ἔχει στὸ σταυρό,
Χρόνους καὶ μῆνες τώρα,
Μιὰ χαϊδεμμένη π' ἀγαπῶ—
Τὸ ξέρει ὅλη ἡ χώρα.

Χριστέ, θ' ἀλλάξουν οἱ καιροί;
Θὲ νὰ γυρίσῃ ὁ χρόνος;
Θὰ γίνῃ αὐτὴ καλὴ γιὰ μέ;
Θὰ μοῦ περάσῃ ὁ πόνος;...

Δόγης

Οἱ θέλοντες νὰ δημοσιεύσουν ἀγγελίας, διαφημίσεις κλπ. εἰς τὸ φύλλον, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα.

Προηγούμενα φύλλα τῆς «Δάφνης» εὑρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ κιόσκια, ὅπου πωλοῦνται ἐφημερίδες.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗΣ

Πρωΐ 7 Ὀκτωβρίου

Ἀπόψε εἶνε ἡ μόνη νύχτα ποῦ κοιμήθηκα χωρὶς ὄνειρα. Δὲν παραξενεύομαι ὅμως γι' αὐτὸ ὅταν ἀρχίζῃ κανεὶς νὰ πλάθῃ τὴν ἡμέρα τὰ ὄνειρά του, εἶνε περιττὸ νὰ βλέπῃ καὶ τὴν νύχτα στὸν ὕπνο του.

Δειλινό

Οὔφ! τί σαχλὴ ἡμέρα κ' ἡ σημερινή! Ἕνας ἥλιος ἀνυπόφορος κ' ἕνας ἀέρας ζεστὸς ποῦ σοῦ καίει τὸ πρόσωπο· ποῦ νὰ βγῇ κανεὶς ἔξω μὲ τέτοιον καιρὸ ἀφοῦ καὶ στὸ σπίτι λυώνει ἀπ' τὴ ζέση: Ὁ ἀδελφός μου μοῦπε πῶς θὰ μὲ πάρῃ ἀπόψε στὴ «Νέα Σκηνή».

Αὐτὸ δέ μ' ἐνθουσίασε καθόλου· γιὰ ἕνα κορίτσι ποῦ ἀρχίζει νἆχῃ μυστικό, εἶνε τόσο ἐνοχλητικὴ ἡ συντροφιὰ ἑνὸς ἀδελφοῦ!

Μεσάνυχτα

Μόλις γυρίσαμε ἀπ' τὸ θέατρο· τί κρῖμα νὰ χάσω ἔτσι ἄδικα τὴ βραδυά μου! ἄ! ἀπόψε ὡρισμένως πρέπει νὰ ἰδῶ κάποιο ὄνειρο.

8 Ὀκτωβρίου

Τίποτε! Τί φοβερὸ γιὰ ἕνα πλάσμα ποῦ γράφει ἡμερολόγιο νἀνε ἀναγκασμένο νὰ περάσῃ δυὸ σελίδες χωρὶς νὰ γράψῃ τίποτε· αὐτὲς τὲς 2 μέρες εἶνε σὰν νὰ μὴν τὲς ἔζησα καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα νὰ χάσω 2 ἡμέρες ἀπ' τὴ ζωή μου, καὶ μάλιστα σ' ἐποχὴ ποῦ δὲ θάθελα νὰ χάσω οὔτ' ἕνα δευτερόλεπτο, σ' ἐποχὴ ποῦ εἶμαι θυμωμένη μὲ τὸ Θεὸ γιατὶ ἔπλασε τὴ Νύχτα καὶ τὸν ὕπνο!

10 Ὀκτωβρίου

Ἄ! σήμερα μάλιστα, εἶμαι εὐχαριστημένη, ἐνθουσιασμένη, εὐτυχής. Σὰ νὰ ἤθελεν ἡ τύχη νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὸ χάσιμο τῶν 2 τελευταίων ἡμερῶν! Εἶχα πάει ἀπὸ νωρὶς στὴν Τασία· τὴν καϋμένη, εἶχα τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἰδῶ! Ἐκεῖ ποῦ κουβεντιάζαμε ἀκούσαμε τὸ κουδοῦνι νὰ χτυᾷ: Ἡ Τασία βγῆκε στὸ μπαλκόνι κἐγὼ ἔσκυψα στὸ παράθυρο νὰ ἰδῶ.

Πῶς τρόμαξα μόλις τὸν εἶδα! ἦταν αὐτός! μοῦ φάνηκε τόσο παράξενο νὰ τὸν ἰδῶ ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο! τόσο παράξενο ὅσο κι' ὡραῖο! Ὕστερα ἔμαθα ἀπ' τὴν Τασία πῶς εἶνε φίλος τοῦ ἀδερφοῦ της, καὶ πῶς ἀηγαίνει τακτικὰ κὶ τὸν ζητεῖ. Καὶ σήμερα ἦρθε νὰ τὸν πάρῃ νὰ βγοῦνε περίπατο καὶ ἡ Τασία τοῦ εἶπε πῶς ὁ ἀδελφός της εἶχε βγῆ λίγη ὥρα προτήτερα.

Τὴν ἀνόητη! πῶς ἤθελα νὰ τὸν προσκαλοῦσε ἐπάνω! μὰ πῶς νὰ τῆς τὤλεγα; Ἄλλαξε δυὸ τρία λόγια μὲ τὴν Τασία καὶ τὸ χαμόγελο μόλις ἔσβυνε ξανάνθιζε πάλι στὰ χείλη του μὲ τὴν ἴδια χάρι καὶ τὴν ἴδια δροσιά. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποῦ ἀγαποῦν ἕναν ἄνδρα ἀπὸ τὸ δέσιμο τῆς γραβάτας του κ' ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ ποῦ φορεῖ: καὶ φταίω ἐγὼ ἂν ἀγάπηκα ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸ χαμόγελό του! Περίεργο ὅμως νὰ μὴν μπορῶ ν' ἀντικρύσω τὰ μάτια του. Νὰ τὸν ἔχω ἰδῆ τρεῖς φορὲς ὡς τώρα, δυὸ στ' ἀλήθεια καὶ μιὰ στὸ ὄνειρό μου, καὶ νὰ μὴ ξέρω τί χρῶμα ἔχουν τὰ μάτια του κ' ἐνῷ θέλω τόσο πολὺ νὰ ξέρω τὸ χρῶμά τους! καὶ δὲν μπορῶ νὰ ρωτήσω τὴν Τασία γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ τίποτε.

Ὅσες φορὲς σηκώσω τὰ μάτια μου εἰς τὰ δικά του, τὰ χαμήλωσα ἀμέσως μόλις συνάντησαν τὸ βλέμμα του. Μ' αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω ποτέ· Ἐγὼ σὲ κανενὸς τὰ μάτια μπροστὰ δὲν ἐχαμήλωσα τὰ δικά μου, καὶ τώρα βρέθηκε αὐτὸ τὸ παιδὶ γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ τὰ χαμηλώσω; Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ καὶ μὲ θυμώνει νοιώθω ὅμως πῶς αὐτὸ μὲ κάνει νὰ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο.

(Ἀκολουθεῖ) *Βίκτωρ Ν. Ζήνων*

ΛΑΤΙΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΡΑΤΙΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Liber primus, carmen XXX)

Γλυκειὰ Ἀφροδίτη, ρήγισσα
τῆς Κνίδου καὶ τῆς Πάφου,
Παράτησε τὴν Κύπρο σου
τὴν πολυαγατημένη,
Κι' ἀρμένισε γιὰ-τ' ὤμορφο παλάτι
τῆς Γλυκέρας,
Ποῦ μ' ἄφθονο λιβανωτὸ
νυχτοημερὶς προσμένει
Τὴς Νύμφες καὶ τὴς Χάριτες
μὲ τὴ λυμένη ζώνη,
Τὸν πλανερὸ τὸν Ἔρωτα,
τὸ φλογερὸ παιδί σου,
Τὴν Ἥβη, ποῦ δίχως ἐσὲ
καμμιὰ δὲν ἔχει χάρι,
Καὶ τὸν Ἑρμῆ γιὰ συντροφιά, θεά,
πάρε μαζί σου.

ΣΤΗΝ ΠΥΡΡΑ

(Liber primus, carmen V)

Ποιὸ παλληκάρι τρυφερὸ
κοὶ μυρουδιὲς γεμάτο
Ἀπάνω στὸ κρεββάτι σου
ρόδα ποῦνε στρωμένα
Στὴν ἀγκαλιά του σὲ κρατεῖ,
στ' ἄντρο σου τὸ δροσάτο;
Πύρρα, γιὰ ποιὸν τὰ ὁλόξανθα μαλλιά σου
ἔχεις πλεγμένα;
Αὐτὸς ποῦ τώρα χαίρεται μ' ἐσένα,
τὴ χρυσῆ του,
Ποῦ σὲ νομίζει ἀνήξερος
πιστὴ κι' ἐρωτευμένη,
Πόσες φορὲς τὴν πίστι του,
τὴ μοῖρα θὰ θρηνήσῃ
Ἀπ' τὸν καϋμό σου, σὰν βρεθῇ
σὲ θάλασσα ἀγριεμένη!
Δύστυχοι αὐτοί, ποῦ σὲ θωροῦν
ὅλη ὠμορφιὰ νὰ λάμπῃ,
Ὅσοι δὲν σ' ἐγνωρίσανε.
Τὰ ροῦχά μου βρεγμένα,
Ποῦ ναυαγὸς εὑρέθηκα
στὸν ὥρῃον ἐρωτά σου,
Στὸν Ποσειδῶνα τὸν θεὸ
τάχω ἀφιερωμένα.

Λεωνίδιον *Μίμης Κ. Μπεκῦρος*

ΚΙΝΗΣΙΣ

★ *Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα διὰ τοῦ Ρωσσικοῦ τῆς γραμμῆς ἀνεχώρησε διὰ Κύπρον μέσῳ Αἰγύπτου ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Βίκτωρ Ζήνων, γενικὸς ἀντιπρόσωπος καὶ ἀνταποκριτὴς τῆς «Δάφνης» ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ.*

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΣΤΗ ΛΥΠΗΜΕΝΗ ΨΥΧΗ ΜΙΑΣ ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ

«Comme l'âme est triste, quand elle est triste par l'amour!»

... Καὶ ὅταν σὲ ρώτησα, γιατί σὲ πιάνει τόσο συχνὰ μελαγχολία, μοῦ ζήτησες τὸ σημειωματάριό μου καὶ ἔγραψες μὲ γράμματα τρεμάμενα, αὐτὸ τὸ ὡραῖο ρητό!

Ὡραῖο γιὰ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμο, μὰ ὄχι καὶ γιὰ σένα, καλή μου φίλη!

Ὅσες φορὲς καὶ νὰ τὸ ξαναπῇς, ὅσες φορὲς καὶ νὰ τὸ ξαναγράψῃς, ποτὲ δὲ θὰ μὲ κάνῃς νὰ τὸ πιστέψω!

Αὐτά σου τὰ μικρά, τὰ τόσο γλυκὰ καὶ ὤμορφα ματάκια σου, ἀνοίγουν μερικὲς φορὲς τὰ φύλλα τους σὲ μένα καὶ μ' ἀφήνουν νὰ βλέπω ὁλόσωμη μέσα, ὅλη τὴν Παρθενία τῆς καρδιᾶς σου καὶ τῆς ψυχῆς σου τὴ Γαλήνη καὶ τὴ Λευκότητα.

Ναὶ εἶνε λευκή, ἀκόμα, ἡ ψυχή σου, σὰν ἄσπρο πιτσοῦνι καὶ σὰν χιόνι παρμένο ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ πεύκου.

Ὁ πόνος τοῦ ἔρωτος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἀφάνταστος, ὁ τρελλὸς πόνος δὲν τὴν ἄγγιξε ἀκόμα, καὶ δὲν ἄφησε μὲ τὸ πέρασμά του τὸ μαῦρο σημάδι τῆς ἀπελπισίας.

Τὰ χειλάκια σου σὐτά, ποῦ πάντα μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, σιμώνουν τὸ ἕνα μὲ τἄλλο, σὰν νὰ δίνουν στὸν ἀέρα φιλήματα, δὲν ἄγγιξαν ἀκόμα ἀνδρίκιο δέρμα. Καὶ τὰ μαῦρά σου τὰ χυτὰ μαλλιά, δὲν ἔννοιωσαν ὡς τώρα τὴν ἀνατριχίλα καὶ τὴν φρικίασι ποῦ θὰ τοὺς δώσουν τὰ χείλη τοῦ ἀνδρός.

Κι' ἂν ἡ ψυχή σου, καθὼς μοῦπες, γι' αὐτὸ εἶνε λυπημένη, λυπᾶμαι ἐσένα ἐγὼ καὶ ὄχι τὴν ψυχή σου.

Ἐσένα, ποῦ χωρὶς νὰ ξέρῃς ἀκόμα τί θὰ πῇ ἔρως, χωρὶς νἄχῃς ἀντικρύσῃ ποτὲ στὴ ζωή σου τὸ φτερωτὸ αὐτὸ παιδάκι, γεμίζεις πάντα τῆς ὁμιλίες σου μὲ τὸ ὄνομά του, καὶ ζητᾷς μὲ τὴ βία νὰ γεμίσῃς καὶ τὴν καρδιά σου.

Ἄφησέ τον, φίλη μου, καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ σοῦ ἔλθῃ μονάχος.

«Ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος εἶνε οἱ ἀπρόσκλητοί μας ἐπισκέπται.

. . . . . .

Τί ψεύτικο ποῦ εἶνε τὸ ρητό σου!

Ἀληθινὰ καὶ σὺ παραδέχεσαι πῶς ἡ καρδιές, καὶ μάλιστα τῶν κοριτσιῶν ἡ καρδιές, εἶνε λυπημένες ὅταν νοιώσουν τὸν ἔρωτα ὁλόσωμο μέσα τους; Μὰ τότε τί πρέπει νὰ εἶνε ὅταν μέσα τους ἔχει στήσῃ τὸ θρόνο της ἡ ἐρημία μὲ ὅλη τὴν Αὐλήν της;

Λοιπὸν μὴ γελᾷς τὸν ἑαυτόν σου ἄδικα. Δὲν εἶνε αὐτός, ποῦ σοῦ φαίνεται, ὁ λόγος τῆς μελαγχολίας σου. Εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἐναντίος!

Ἄφησε τὴν καρδιά σου νὰ τραβήξῃ ἥσυχα τὸ δρόμο της. Ἂν ἐσὺ τὴν ὁδηγῆς μπορεῖ καμμιὰ νύχτα νὰ τὴν ρίξῃς σὲ κανένα γκρεμό, ἐνῷ αὐτὴ καὶ τὴ νύχτα ἀκόμη, μὲ τὸ σκοτάδι βλέπει.

Μὴ τὴν βασανίζῃς ἔτσι, ὑποβάλλοντάς της πῶς εἶν' ἐρωτευμένη. Εἶνε ἄσχημη καὶ ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἡ ἰδέα γιὰ κοριτσίστικη καρδιά. Ποῦ ξέρεις μήπως μπολιαστῇ μ' αὐτὴ καὶ ἀρνηθῇ νὰ σ' ἀκούσῃ, ὅταν μὲ τὸ δίκηο σου πειὰ θελήσῃς νὰ τῆς δείξῃς τὸ δρόμο της. Καὶ ποῦ ξέρεις ἀκόμη μήπως καὶ σὺ μπολιαστῇς μαζύ της καὶ δὲν θέλεις νὰ πάρῃς τὸν καλὸ δρόμο ποῦ ἄλλοι θὰ σοῦ δείξουν ἢ καὶ ποῦ μονάχος μπορεῖ νὰ σοῦρθῃ.

Ὡς τότε, ὅταν σ' ἐρωτοῦν γιὰ τὴ μελαγχολία σου καὶ ὅταν σοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ γράψῃς ρητὰ γι' αὐτήν, γράφε ἔτσι:

«Comme l' âme est triste quand elle est triste par l'absence d'amour».

Ἀθῆναι Ὀκτώβριος 1908

Κίμων Ι. Θεοδωρόπουλος

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ „ΔΑΦΝΗΝ"

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΗΝΤΙΝΑ

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟΤΑΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

JEAN RAMEAU

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΚΟΥΦΟΥΣ

Πέντε χρόνια τώρα ὁ γέρο Στεφανῆς, παπουτσῆς στὴ Καζορδίτ, ἤτανε κουφὸς— μὰ κουφός!.. Πῶς τὸ εἶχε πάθη; Διάβολε! καὶ αὐτὸς δὲν ἤξευρε! Κάποιο ρεῦμα χωρὶς ἄλλο τοῦ εἶχε σφυρίξει στ' αὐτί, καὶ αὐτὸ τὸ σφύριγμα τοῦ εἶχε μείνει...Πολλὲς φορὲς τοῦ φαινότανε ὅτι εἶχε τὸ μαΐστρο μέσα στὸ μυαλό του!

Ὠ! Δὲν ἤτανε ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχή! Ἡ κυρία Στεφανῆ ἡ ὁποία ἔκανε τὴ σοφῆ, ἔρριξε πίσω ἀπὸ τὸν ἄνδρα της ἕνα δίφραγκο ἀσημένιο, καὶ γιὰ κάμποσο καιρὸ ὁ μπάρμπα Στεφανῆς τὸ ἄκουγε ποῦ κουδούνιζε.

Ὕστερα ὅμως ἡ κουφαμάρα ηὔξησε καὶ ὁ μπάρμπα-Στεφανῆς δὲν ἄκουγε πειὰ τὸ δίφραγκο· μόνον τὰ τάλληρα τὸν ἔκαναν νὰ γυρίζῃ τὸ κεφάλι. Στὸ τέλος οὔτε καὶ τὰ τάλληρα δὲν ἔπερνε χαμπάρι· μόνον πειὰ τὸ πεντόλιρο ἄκουγε.

Ἀλλὰ μπάρμπα-Στεφανῆς καὶ πεντόλιρο δὲν εἶχαν στενὲς γνωριμίες· τὸ πολὺ πολὺ ὁ ἕνας ν' ἄκουσε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ ἄλλο.

Τῶχε λοιπὸν πάρῃ ἀπόφασι. Μπᾶ! καὶ οἱ κουφοί, ἄνθρωποι δὲν εἶναι; Ἔπειτα μιὰ ποῦ ὁ Θεὸς εἶχε γράψῃ στὰ κατάστιχά του «Στεφανῆς Γιαννές, παπουτσῆς στὴ Καζορδίτ, κατεδικάσθη νὰ μένῃ κωφὸς μέχρι νεωτέρας διαταγῆς» ἔ λοιπόν, ἔπρεπε νὰ τὸ περάσῃ καὶ αὐτὸ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς!

❦

Μιὰ βραδυὰ ποῦ ὁ Στεφανῆς εἶδε κάτι κάστανα ὥριμα ἐπάνω σέ μιὰ καστανιὰ νὰ τοῦ κάνουν κόρτε, ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ ἐσκαρφάλωσε σιγά, σιγὰ ἀπάνω στὸ δένδρο. Δυστυχῶς ἦσαν λιγάκι ψηλὰ τὰ κάστανα ποῦ τοῦ ἔκαναν κόρτε, καὶ δὲν ἦτο εὔκολο νὰ τὰ φθάσῃ. Στὴν ἄκρη τοῦ κλαδιοῦ ἐκεῖ ψηλὰ ἐκουνιῶνταν ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἐφαίνοντο σὰν νὰ τοῦ ἔλεγαν:

— Ἔ! μπάρμπα-Στεφανῆ νομίζεις ὅτι ἀκόμα εἶσαι στὰ νειάτα σου γιὰ νὰ μᾶς φτάσῃς!...

— Καλὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπε ἐξακολουθῶν νὰ σκαρφαλώνῃ.

Ἀλλὰ ἔξαφνα ἀπάνω σ'ἕνα στραβὸ διαβολόκλαδο ὁ μπάρμα Στεφανῆς γλυστράει δὲν μπόρεσε νὰ βαστηχθῆ καί... πατατράκ, πάρτον κάτω κατακέφαλα.

— Πάει πέθανα! φώναξε.

Ἡ κυρὰ Στεφανῆ καὶ ἕνας γείτονας ἔτρεξαν νὰ τὸν σηκώσουν.

— Μὴν κλαῖς ἔτσι καϋμενούλη μου τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκά του· θὰ σοῦ ρίξω βεντοῦζες· δὲν ἔχεις τίποτε.

Ἡ κυρία Στεφανῆ ἤτανε σοφή, σᾶς τὸ εἶπα, καὶ ἔρριχνε βεντοῦζες στοὺς ἀνθρώπους γιὰ καθε ἀρρώστεια.

Κανέναις δικός της συναχωνότανε; Βεντοῦζες. Εἶχε πυρετό; Βεντοῦζες. Ἔσπαχε τὸ ποδάρι του; Βεντοῦζες. Εἶχε κόψιμο; Βεντοῦζες. Φυσικὰ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ νὰ γιατρευθῆ ὁ μπάρμπα-Στεφανῆς δὲν χρειάζονταν παρὰ βεντοῦζες.

Ὁ παπουτσῆς λοιπὸν κουβαλήθηκε στὸ κρεββάτι, δοκίμασε τῆς περίφημες βεντοῦζες τῆς κυρίας Στεφανῆς, καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τῆς κουβέρτες.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀφ' οὗ τὸν πῆρε λιγάκι, ὁ κὺρ-Στεφανῆς ξύπνησε κᾶπως ἀλλοιώτικος. Τοῦ φαινότανε ὅτι τὰ κακαρίσματα ἀπὸ τῆς κόττες τοῦ τρυποῦσαν τὸ μυαλό. Ἔβγαλε σιγά, σιγὰ ἀπὸ τῆς κουβέρτες πρῶτα τὸ ἕνα του αὐτί, ὕστερα τὸ ἄλλο...

—Ἔ! γυναῖκα!... ἐφώναξε.

— Τί τρέχει;

— Δὲν εἶμαι πειὰ κουφός!

— Μπά!

— Ρίξε ἕνα τάλληρο κάτω γιὰ νὰ ἰδῆς.

Ἡ κυρὰ Στεφανῆ πῆγε καὶ ἔφερε ἕνα τάλληρο καὶ ὕστερα τὸ ἔρριξε κάτω στῆς πλάκες· ὁ ἄνδρας της ἐπήδησε σὰν νὰ ἄκουσε καμμιὰ κανονιά.

Κατόπιν ἡ κυρὰ Στεφανῆ ἔρριξε ἕνα δίφραγκο, ὕστερα μόνον πεντάρες· ὁ ἄνδρας της ὅλα τὰ ἄκουγε.

Καὶ τσιγαρόχαρτο νὰ ἔρριχνε θὰ τὸ ἄκουγε.

— Μὰ τὸ Θεό! Γιατρεύθηκα! ἐφώναξε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Γιατρεύθηκα. Καὶ αὐτὸ τὸ χρωστάω στὴ καστανιά μου.

—Ἔτσι λές;

— Καὶ βέβαια! ποιὸς ἄλλος; Ἡ καστανιά μου. Ἡ καστανιά μου σοῦ λέω!... Νὰ γιατρὸς μιὰ φορά... Νὰ μὴ τὸ ξεύρω νὰ γκρεμιστῶ τόσο καιρὸ τώρα.

Τὸ πρᾶγμα ἔγεινε γνωστὸν στὴν Καζορδίτ. Καὶ οἱ χωρικοὶ πῆγαν νὰ ἰδοῦν τὴν θαυματουργὴ καστανιά. Ἔγραψε μιὰ ἐφημερίδα. Ὁ δάσκαλος πῆγε νὰ τὴν φωτογραφήσῃ.

—Ἀπὸ ποιὸ κλαρὶ ἔπεσες Στεφανῆ; ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος.

—Ἀπὸ κεῖνο τὸ μαυριδερὸ ἐκεῖ Ἀψηλά, βλέπετε; Γλύστρισα ἀπὸ κεῖ ἐπάνω καὶ βρέθηκα κάτω φαρδὺς-πλατύς.

Λέγοντας ὁ μπάρμα Στεφανῆς ἔπερνε μιὰ πρέζα ταμπάκο καὶ ὕστερα προσέθετε χαμηλοφώνως.

— Ξεύρεις κὺρ δήμαρχε, τί παράδες μποροῦσε νὰ βγάλῃ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ δένδρο!

— Πῶς αὐτό;

— Ἔ! Μὰ τὴν ψυχὴ τοῦ διαβόλου. Ἂν οἱ κουφοὶ γιατρεύονται μὲ τὸ νὰ γκρεμίζονται ἀπὸ κεῖ πάνω!... Καὶ εἶναι κουφοὶ στὸν τόπον μας... Καὶ μόνον μὲ 25 λεπτὰ τὸ κεφάλι μπορεῖ κανεὶς νὰ πλουτήσῃ!

—Μπρέ! Καλὴ ἰδέα! εἶπε ὁ δήμαρχος! Θὰ χρειαζότανε ὅμως νὰ κάναμε καμμιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ δοῦμε ἂν πιάνῃ σ' ὅλο τὸν κόσμο...

— Αὐτό, βέβαια συνεφώνησε καὶ ὁ Στεφανῆς· πρέπει νὰ δοκιμάσωμε... Τί λὲς φέρνωμε τὸν κὺρ Μαθιὸ τὸν μπαρμπέρη;

—Ὡρισμένως. Ἀξίζει τὸν κόπο. Προσκαλεσέ τον νὰ ἔλθῃ νὰ δοκιμάσῃ τὰ κάστανά σου καὶ νὰ ἰδῆ καὶ τὸ δένδρο σου.

— Θὰ τὸν προσκαλέσω, διάβολε!

❦

Ὁ κουφὸς ὁ μπαρμπα-Μαθιὸς ἐδέχθη τὴν πρόσκλησι· ἦλθε εἰς τὴν Καζορδὶζ καὶ ἀφοῦ ἔφαγε μερικὰ κάστανα ψητὰ πῆγε νὰ ἰδῆ τὸ περίφημο δένδρο.

—Ὥστε ἡ τούμπα ἀπ' αὐτὴ τὴν καστανιὰ σὲ γιάτρεψε μπάρμπα-Στεφανῆ:

— Ναί, γέρο μου, τοῦ φώναξε ὁ μπάρμπα-Στεφανῆς, μέσα στ' αὐτί.

—Ἀ!... Καὶ ἀπὸ πειὸ κλαδί;

— Νὰ ἀπὸ κεῖνο τὸ στραβὸ ἐκεῖ πάνω...

—Ἀ!... θὰ πῶ στὸν κὺρ Γιάννη τὸν κουρὸ ἂν θέλῃ νὰ δοκιμάσῃ.

Ὁ κὺρ Γιάννης τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ ἦλθε, ἔφαγε μερικὰ κάστανα καὶ ἅμα εἶδε τὸ ὕψος εἶπε ὅτι θὰ κάνῃ κουβέντα στὸν κὺρ Νικολάκη τὸν τσαγγάρη — ξεύρεις σ' ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἀκούει κανόνι ἅμα πέφτει.

— Καὶ θὰ μοῦ δανείσῃς ἕνα στρῶμα; ρώτησε ὁ κὺρ Νικολάκης ἅμα εἶδε τὸ κλαρί.

— Καὶ βέβαια... Πῶς ὄχι!...

Ἡ κυρία Στεφανῆ ἔβαλε ἕνα στρῶμα κάτω ἀπὸ τὴν καστανιὰ στὴ θέσι ἀκριβῶς ποῦ εἶχε πέσῃ ὁ ἄνδρας της, καὶ ὁ κὺρ-Νικολάκης ἀνέβηκε· μόλις ὅμως βρέθηκε ἐκεῖ ἐπάνω ἐφώναξε:

— Θὰ φέρω τὸν Γεράσιμο τὸν Τσανάκη. Αὐτὸς δὲν ἦτο ἀκόμη τελείως κουφός· ἄκουγε ἀκόμη τὰ τάλληρα· μόλις ἦλθε ἔφαγε κάμποσα κάστανα, τράβηξε δύο, τρία κρασάκια στὴν ὑγειὰ τῆς κυρᾶς Στεφανῆ καὶ κατόπιν ἀνέβηκε στὴν καστανιὰ ἡρωϊκῶς.

— Θέλεις ἕνα στρῶμα; τοῦ φώναξε ὁ Στεφανῆς.

— Στρῶμα;... Τί νὰ τὸ κάνω;... Μπορεῖ τὸ γιατρικὸ νὰ μὴν ἐνεργοῦσε... Ἐσὺ εἶχες;

—Ἔ, λοιπὸν τότε δὲν χρειάζεται.

Ὁ κὺρ Γεράσιμος ὁ Τσανάκης ἤταν ἕνας κοντοὐτσικος, ξεραγγιανὸς καὶ ἐλαφρὸς σὰν πούπουλο. Τί θὰ πάθαινε πέφτωντας ἀπὸ κεῖ πάνω;

— Προσοχή! ἐφώναξε κλείνωντας τὰ μάτια. Πηγαίνετε πάρα πέρα κυρὰ Στεφανῆ.

Μετὰ δύο δευτερόλεπτα δισταγμοῦ ἔσφιξε τὰ δόντια, ἐπρόβαλε τὰ χέρια καὶ βούτηξε κατακέφαλα σὰν σφουγγαρᾶς... Βρέθηκε ἀκριβῶς στὸ ἴδιο μέρος ποῦ εἶχε πέσει καὶ ὁ κὺρ Στεφανῆς.

—Ἔ! γέρο μου, πῶς πάει; τὸν ἐρώτησαν τὴν ὥρα ποῦ τὸν ἐσήκωσαν.

— Καλά.

—Ἀκοῦς καλλίτερα;

— Μοῦ φαίνεται.

— Θὰ σοῦ ρίξωμε βεντοῦζες τώρα, ἐπρότεινεν ἡ κυρὰ Στεφανῆ.

Τοῦ ἔρριξαν βεντοῦζες.

Κατόπιν γιὰ δοκιμὴ χωρὶς νὰ τὸν προειδοποιήσουν ἔρριξαν μιὰ πεντάρα κάτω.

Οὔτε πῆρε κἂν χαμπάρι ὁ κὺρ Γεράσιμος.

Ἔρριξαν ἕνα δίφραγκο.

Τίποτε.

— Μπᾶ! Θέλει κάνα δυὸ μέρες ἀκόμα· εἶπε ὁ μπάρμπα Στεφανῆς· ἄϊντε σπῆτι σου.

Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα ὁ κὺρ Στεφανῆς πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ πρώτου του πελάτου. Τὸν ἐδέχθηκαν κάπως ὄχι καλά.

—Ὁρίστε! Ἰδέες ποῦ σοῦ ἔρχονται, βλάκα! τοῦ ἐφώναξεν ἡ γυναῖκα τοῦ κουφοῦ. Θὰ ἰδῆς! θὰ σοῦ κάνωμε ἀγωγή. Ὁ ἄνδρας μου οὔτε τὰ τάλληρα δὲν ἀκούει τώρα.

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Δοκίμασε, θὰ ἰδῆς.

Ἐδοκίμασε. Πραγματικῶς ὁ κουφὸς οὔτε κἂν κουνήθηκε.

— Διάβολε. διάβολε! εἶπε ὁ μπάρμπα-Στεφανῆς ρίχνωντας κάτω τὴ σκούφια του.

Κατόπιν φιλοσοφικῶς:

— Τί τὰ θέλεις κυρά μου. Ἄφησα πέφτωντας τὴν κουφαμάρα μου στὴ ρίζα τοῦ δένδρου. Ὁ ἄνδρας σου πέφτοντας θὰ τὴν ἄρπαξε...

—Ἔννοια σου καὶ θὰ σοῦ στείλω ἕνα παχέρι κάστανα τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ συνεπέρανε ὁ Στεφανῆς· γίνονται ἀριστούργημα βραστά...

Καὶ γύρισε στὴν καστανιὰ του τῆς ὁποίας τὰ τελευταῖα κάστανα ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοῦ κάνουν κόρτε.

GEM

Τὸ μισητότερον τῶν ἐλαττωμάτων εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια. *(Παροιμία)*

Ναύπλιον. *Περ. Γ. Δανδῖνος*

ΑΠ'ΟΛΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας εἰς ἐκ τῶν τότε ἐκλεγέντων Ὀθωμανῶν βουλευτῶν, εὑρεθεὶς ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐξήπαζε τὰς ἐκεῖ ἀνηρτημένας εἰκόνας τῶν ἀγωνιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο καὶ μία τοῦ Σπυρ. Τρικούπη. Ἀναγνωρίσας δὲ ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος εἰς τίνα ἀνῆκεν, ἐστράφη πρὸς τὸν παριστάμενον Χαρ. Τρικούπην καὶ δεικνύων τὴν εἰκόνα, τοῦ λέγει:

—Μεγάλο κεφάλι.

—Γιατί, φίλε μου, ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἀείμνηστος ἀνήρ· πῶς τὸ κατάλαβες;

—Πῶς τὸ κατάλαβα; νά, γιατί ἔκανε ἐσένα, ἐφέντη μου, ἀπήντησεν ὁ Ὀθωμανός, δεικνύων τὸν ἀνυπόκριτον θαυμασμόν του.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

Οἱ ἀστρονόμοι φαίνονται κατενθουσιασμένοι. Ὁ περίφημος κομήτης τοῦ Ἀλλὲ πρόκειται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ καὶ πάλιν. Ἔγινε δηλαδὴ κομήτης Ἀλλὲ-ρετούρ.

GEM.

Εἰς τοὺς ἐγγραφέντας καὶ μὴ πληρώσαντας μέχρι τοῦδε τὴν συνδρομήν των, τὸ ἑπόμενον φύλλον τῆς «Δάφνης» δὲν θ' ἀποσταλῇ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ «Δάφνη» ἀναγγέλλει π"σαν νέαν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας ἐν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ εἰς τὰ γραφεῖά της, καὶ ἀνταλάσσεται μὲ οἱονδήποτε περιοδικόν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

★ *Ἐλάβομεν τὸ Ἰον φύλλον τῆς Κρήτης, τοῦ δεκαπενθημέρου φιλολογικοῦ περιοδικοῦ τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ ἐκδιδομένου ὑπὸ τῶν κ. κ. Κονδυλάκη καὶ Στρατουδάκι. Ἔχει ὡραίας εἰκόνας καὶ πλουσίαν ὕλην.*

★ *Ἐπίσης ἐλήφθη καὶ ὁ «Ἀγών» τῶν Ἀθηνῶν τοῦ κ. Λαμπρίδου μὲ ἐκλεκτὰ ἄρθρα καὶ τὸ «Θάρρος» ἡ ἐν Τρικκάλοις ἐκδιδομένη ἐφημερὶς τοῦ κ. Κλειδωνοπούλου.*

ΜΕΓΑ ΚΟΥΡΕΙΟΝ
ΚΩΝΣΤ. ΠΑΓΩΝΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Π. ΓΟΛΕΜΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΣ
Σπουδάσας εἰς τὰς Κλινικὰς Pana (Hôtel Dieu) Qinze-Vingts τῶν Παρισίων. Τελειοποιηθεὶς πρακτικῶς εἰς τὴν Κλινικὴν τοῦ Ἁγ. Βίκτωρος Amiens Γαλλίας, ὡς ἐσωτερικὸς ἰατρός.

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ εἰς τὴν Κλινικήν του ὅλα τὰ νοσήματα τῶν ὀφθαλμῶν.

Τὰ *Τραχώματα* ὀξὺ καὶ χρόνιον ὡς καὶ τὸν *Καταρράκτην* μὲ νέας μεθόδους Trousseau Falt Volude ἀνωδύνως.

Τοὺς *Στραβισμοὺς* ἄνευ ἐγχειρήσεως διὰ τῆς μεθόδου Diploscope de Remy.

Τὴν πυώδη χρονίαν *Δακρυοκυστίτιδα* ἀσφαλῶς μὲ ἐξαγωγὴν τοῦ δακρυϊκοῦ σάκκου καὶ ὄχι μὲ βελόνας, ἐντὸς 8 ἡμερῶν.

Διορθώνει παρευθὺς ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὁράσεως, *Μυωπίαν*, *Ὑπερμετρωπίαν*, *Ἀστιγματισμόν*, διὰ τῶν τελευταίων μεθόδων καὶ ἐργαλείων.

Ὧραι ἐπισκέψεως 8—10 π. μ. 3—6 μ. μ.

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 30

ΔΑΦΝΗΣ ΛΩΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Η ΛΟΛΑ

Δεκαοκτὼ ἐτῶν ὁλόδροσο κορίτσι. Μικροκαμωμένη, μὲ στρογγυλὸ προσωπάκι καὶ πάντοτε γελαστὸ στόμα τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἀπὸ δύο λακκίσκους εἰς τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα. Πυκνὰ κατάχρυσα μαλλιὰ μὲ φυσικὲς ondulations πλαισιώνουν μέτωπο μικρὸ Ἀφροδίτης, καὶ μακρυὲς βλεφαρίδες δίδουν σκιὰν καὶ βάθος εἰς τὰ καστανὰ καὶ γελαστὰ μάτια της.

Χαρακτὴρ μαλακὸς καὶ ὑπομονητικός, σωστὸς γυναικεῖος Καρδιὰ χρυσῆ, μυαλὸ σωστό. Τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν της: ἡ εὐθυμία. Ἡ ἀντίληψίς της ἐπὶ τοῦ κόσμου: ὅλα καλά, ὅλα ρόδινα.

Καὶ ἐὰν ἤμην ἡ μητέρα της, καὶ αὐτὴ τὸ παιδὶ τῶν σπλάγχνων μου, τὸ παιδὶ τὸ ὁποῖον ἔπλασα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ μυαλοῦ καὶ ὅλην τὴν θέρμην τῆς καρδιᾶς μου, τὸ ὁποῖον ἐπροίκισα μὲ ὅ,τι καλὸν εἶχα μέσα μου, θὰ τὸ ἔπερνα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ φέροντάς το ἐμπρὸς στὴ Ζωὴ θὰ τῆς ἔλεγα: Σοῦ παραδίδω ἕνα ζωντανὸ ἄνθος γέννημα καὶ θρέμμα τῆς ψυχῆς μου· τὸ ἐκαλλιέργησα μὲ ἀγάπην καὶ ζῆλον· τώρα ἀνήκει πλέον σὲ σένα. Ἀλλά, σὲ ἐξορκίζω πρὶν σοῦ τὸ ἀφήσω, δός μου τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι δὲν θὰ μοῦ τὸ μαράνης εἰς τὴν πολὺ θερμὴ ἀγκάλη σου, οὔτε θὰ τὸ παγώσῃς μὲ τὰ χιόνια τῶν ἀπογοητεύσεών σου· ὅτι τὰ πάθη σου δὲν θὰ καύσουν τὴν καρδιάν της οὔτε θὰ τῆς τὴν παγώσουν αἱ κακίαι.

Ζωή, ὑποσχέσου μου ὅτι μετὰ εἴκοσι χρόνια θὰ ἔχῃ πάντα τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χείλη καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν εἰς τὰ στήθη. Ζωὴ σοῦ τὴν δίδω, ἔσο μητέρα καὶ ὄχι μητρυιὰ γι' αὐτήν.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Συνταγματάρχης προδιδασθεὶς εἰς ὑποστράτηγον παρέθεσεν εἰς ὁλόκληρον τὸ σύνταγμά του γεῦμα.

Ἀπευθύνων τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας του κατὰ τὴν ἔναρξιν εἶπεν:

—Ἔμπρός, παιδιά μου, ἐπιτεθῆτε κατὰ τοῦ γεύματος, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐχθροῦ.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἀνακαλύπτει ἕνα ὑπαξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἔθετε κατὰ μέρος μερικὰς φιάλας οἴνου. Πλήρης ὀργῆς τότε τὸν ἐρωτᾷ:

— Τί κάμνεις αὐτοῦ ἐσύ;

—Ὑπακούω εἰς τὰς διαταγάς σας, συνταγματάρχα μου.

— Πῶς;

— Μάλιστα. Δὲν μᾶς εἴπατε νὰ κάμωμεν μὲ τὸ γεῦμα ὅ,τι θὰ ἐκάμνομεν εἰς τὸν πόλεμον μὲ τοὺς ἐχθρούς; Αἴ, λοιπόν, εἰς τὸν πόλεμον ὅσους ἐχθροὺς δὲν σκοτώνομεν τοὺς αἰχμαλωτίζομεν.

— Εὖγε! τοῦ φωνάζει ὁ συνταγματάρχης.

Ναύπλιον. *Περ. Γ. Δανδῖνος*

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐκδίδεται πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐθνικῶν καὶ ἀτομικῶν δικαίων τῶν ἀπαταχοῦ Ἑλλήνων» καὶ πρὸς μετάδοσιν εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις τῶν σοβαρωτέρων καὶ ἐπωφελεστέρων δημοσιευμάτων, δι' ὧν πλουτίζονται ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ καὶ μορφώνονται οἱ ἐνάρετοι καὶ γραπτώδεις χαρακτῆρες.

Ἔχει συνεργάτας τοὺς διαπρεπεστέρους Ἕλληνας κοινωνιολόγους, πολιτειολόγους καὶ ἐπιστήμονας.

Ἐτησία ἐγγραφὴ Ἐσωτερικοῦ 5 Δρ. — Φρ. 10 Ἐξωτερικοῦ. Εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἱερεῖς, σπουδαστὰς καὶ οἰκογενειάρχας παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ, πληρωνομένων μόνον 3 Δρ. κατ' ἔτος (Ἐξωτερικοῦ 5 Φρ.) διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Διεύθυνσις ἐπιστολῶν:

Ἐφημερίδα τῶν Ἑλλήνων», Ἀθήνας.

«Journal des Hellènes», *Athènes.*

ΓΝΩΜΙΚΑ

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς μου)

—Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πάντοτε καλός, ὅπως τὸ ἄνθος δὲν εἶνε πάντοτε ὡραῖον.

— Εἰς τὴν γενναίαν καρδίαν οὐδὲν ἀδύνατον· οἱ ποιηταὶ μόνοι γνωρίζουσι νὰ ἀγαπῶσι καὶ μόνοι αὐτοὶ αἰσθάνονται πᾶν ὑψηλόν. *(Γεωργία Σάνδη).*

Ναύπλιον *Περ. Γ. Δανδῖνος*

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 3ΟΣ

Α'.—Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Σ Τ Ο Ν
Ι Ρ Α Ν
Ε Τ Ρ Ο
Μ Ν Α Π

Β'.—Γρῖφος.

Ε/Δ V/L Θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Ν. Τράκα

Αἱ λύσεις τῆς Ἐπιγραφῆς καὶ τοῦ Γρίφου δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς μεταπροσεχοῦς Κυριακῆς, συνοδευόμεναι ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου. Τὰ ὀνόματα πάντων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν, θὰ γίνῃ κλήρωσις τούτων καὶ θὰ κερδίσουν:

Ὁ πρῶτος δραχμὰς *ἕξ*.

Ὁ δεύτερος δραχμὰς *τέσσαρας*.

Καὶ τρεῖς ἄλλοι ἀνὰ δραχμὰς *δύο* ἕκαστος.

Οἱ στέλλοντες λύσεις τῶν Διαγωνισμῶν παρακαλοῦνται νὰ γράφωσιν ἔξωθεν τοῦ φακέλλου τὸν ἀριθμὸν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον:

Μέγας πρωτότυπος διαγωνισμὸς καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Α' Διαγωνισμοῦ

Παρακαλοῦνται οἱ στέλλοντες ὕλην πρὸς δημοσίευσιν νὰ γράφωσι μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ χάρτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἄλυτον Αἴνιγμα, *Ναύπλιον.*—Δεχόμεθα, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

Κημ... Πύργου. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ σᾶς στείλωμεν προσεχῶς καὶ ἀναμένομεν ἀποτελέσματα ἐνεργειῶν.

Κον *Λαζ...* *Ἐνταῦθα.*—Ἐγκαρδίους εὐχαριστίας. Προσεχῶς θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.

Μ. Τσήτσ... Ἀναλάβετε καὶ φροντίσατε διὰ τὴν διάδοσιν. Ἐντὸς ὀλίγου.

Ἀν. Βουδούρην. Φύλλα ἀποστέλλομεν. Περιμένομεν ἀπάντησίν σας.

Μ. Τράκ. *Πειραιᾶ.*—Ἐλήφθησαν ὅλα.

Δημ. Γενοβέλην. Εὐχαρίστως. Ἅμα μεταβῆτε εἰς Καλάμας ὡρισμένως.

Ε. Μον...ς *Ἑρμούπολιν.*—Ἀργότερον.

Σ. Σ.λ.ς. *Ἐνταῦθα.*—Προσεχῶς. ***Κ. Μητρομ.*** Ἐπίσης.

Δ. Κρεβούρ. *Τρίκκαλα.*—Ἐνεκρίθη, ἀλλὰ συντομώτερα κάπως σᾶς παρακαλοῦμεν εἰς τὸ μέλλον.

Coquette?—T. Merci infiniment pour votre lettre.—Malheureusement il me sera impossible, pour le moment du moins, d'accepter votre aimable proposition, pour des raisons que je ne puis énumérer ici.—Envoyez moi pourtant quelque chose (vous n'écrivez pas en Grec?...) et je tâcherais d'arranger tout.

Κον ***Ἀν. Μαν...*** *Ναύπλιον.*—Ἐλήφθησαν ὅλα.

Ἑλληνόπαιδα καὶ Π. Θεόδ... *Καλάμας.*—Ἐπίσης. Θὰ δημοσιευθοῦν ἂν ἐγκριθοῦν. Στέλλετε ὅτι θέλετε.

Λάτρην τῆς Εὐτέρπης, *Πλοῖον.*—Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως. Ἐνεκρίθη. Θὰ μᾶς δυσκολεύσῃ πολὺ ἡ ἐπιστροφὴ τῶν φωτογραφιῶν. Ἐν τούτοις δι' ὅσας θεωρήσετε ἀπαραίτητον, θὰ γίνῃ.

Michel Angelo, *Μεσολόγγιον.*—Τὸ πρῶτον θὰ δημοσιευθῇ καὶ τοι παρῆλθεν ἡ ἐπικαιρότης του...

Κον ***Θ. Φρ..*** *Λάρισσαν.*—Ἐλήφθησαν ὅλα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἀμέσως μερικά.

Κον ***Γ. Φραγκ...*** *Ἐνταῦθα.*—Μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα.

Κους ***Μιχελ...*** καὶ ***Τύρ...*** Χανία.—Ἐλήφθησαν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ νεόδμητος οἰκία, εὐάερος, ἐν τῇ ὁδῷ Νοταρᾶ 36, ἀποτελουμένη ἐκ πέντε δωματίων, κουζίνας, ἐγκαταστάσεως ἀεριόφωτος, ὕδατος κλπ. χρειωδῶν. Ὧραι ἐπισκέψεως καὶ πληροφορίαι 10—12 καὶ 3—7.

ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΟΧΙ ΑΠΟΣΤΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΑ

(Ἂν τὸ πρόγευμα αὐτὸ δὲν παρουσιάζει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα κομφορτάμπλ ἐν τούτοις δὲν φαίνεται νὰ λείπῃ εἰς τὰ αἰθέρια ἐκεῖνα ὕψη ἡ ὄρεξις.)

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ, Σοφοκλέους 7.